

ŽIVLENJEPIŠ SVETE TREZE

V PODOBI DEVETDNEVNICE ZLOŽENI
OD LIGOURIJANSKOGA SVETOGA
ALPHONZA.

RESTAVITEO :

KLEKL JOŽEF

V POKOJENI PLEBANOŠ V CRENSLOVCIH.
CSERFÖLD, ZÁLAM.

DOBI SE PRI PRESTAVITELI
PO-30 FIL.

AK 16.11.1968.92

Zivljenjepis Svete Treze
V Podobi Devetdnevnice Zloženi
od Ligourijanskega Svetoga
Alphonza.

Prestaviteo: KLEKL JOŽEF, vpokojeni plebanoš
v Črenslovcih. Cserföld, Zalam.

Dobi se pri prestaviteli po 30 fil.

Z dovoljenjom višesnje cerkvene oblasti.

54.163

M 1967/6060

Predgovor.

Drage Düše.

Ednok je pohodo sv. Tomaž Aquinski sv. Bonaventuro, gda je te ravno življenje svetoga Frančiška assiškoga pisao. Da so na dveraj prece veliki reški bili, vido je svetnika pri pisanji zameknjenoga. (Zameknjenost je boži dar, po šterom se duša popolnoma v Boga vtopi, za svet nikaj ne ve, samo o Bogi misli v najvejšoj sladkosti, včasi se ešče v zrak zdigve telo i več vür tak stoji v Boga vttopljeno nepremeknjeno, ali zameknjeno.) Ne ga je zato moto, nego odhajao od njega z temi rečmi: „Mir njemi dajmo, ne motimo ga, naj piše svetec o svetci“.

Jaz grešnik se tüdi držim toga pravila sv. Tomaža i zato neham svetnika, sv. Alphonza Ligourijanskoga, naj piše, naj nam naznanja življenje sv. Treze.

V formi edne devetdnevnice štera se

da pred godom ali po godi sv. Treze opravi-
 ti pa razdeljeno ešče celi mesec oktober
 ali gdakoli čerez leto, je te svetnik popisao
 njeno življenje. Nehajmo ga govoriti, pisati
 o njej, ne denimo nikaj k njegovim rečam,
 a nikaj njim tūdi ne odvezemimo, nego vse
 si položimo globoko v srce, naj ponjih v
 njem zraste lūbezen do Boga spodobna k
 lūbezni Trezinovoj. O blaga svetnica, daj
 nam to doseči. V té namen sem prestavo
 te vrstice, oh blagoslovi je draga Patrona
 v te namen.

Vi pa drage Treze, ki nosite te velike
 svetice ime, vzemite te kratek popis njenoga
 življenja za spomin od predstavitelja, koga mati
 tūdi to ime nosi, koga je k tomi godi na
 svet porodila i v njeno lūbeznivo varstvo
 večkrat zročila i zmolite svojoj Patroni na
 čast konči edno zdravomarjo za njega, naj
 postane po njenih prošnjah popolen lūbitel
 Srca Jezušovoga.

Ali, naj devetdnevnico sv. Alphonza
 dobro moremo zarazumeti, prečitemo prle
 sledeči kratek življenjepis, ki ga je skleno
 Lambruschini i na vogrsko prestavo Dr.

Nogall János posvečeni püšpek, kanonik v á Nagyvárád-i. Ž njihove vogrské prestave je podpisani to i devetdnevnicó sv. Alphonza posloveno.

Zivljenjepis sv. Treze.

Terezia se je narodila v Avili l. 1515-ga. v tom stárodavnóm mesti pokrajine Kastilije. Poglavar materecerkve so bili té hip X. Leon, na Španjskom je pa kralüvao V. Ferdinand, ki je po Johanni, poznejšega V. Karola casara materi i Kastilije bio vojvoda. Tak se je Terezia dve leti pred tistim narodila, kak je na Nemškom Luther začeo svoj krivi navuk glasiti.

Stariši njeni so bili Sanchez Alfonz pa Davila Beatrix, oba iz starodavnoga plemenitaškoga pokolenja.

V Trezi so se vrstile vse tiste lübez-nivredne lastnosti, zavolo šterih se človek Bogi i lüdem dopadne. Negledoč na njeno telovno lepoto samo düševne njene lastnosti na kráči naprejdamo.

Obdarjena je bila z živov domišlijov,

z plemenitim i čütečim srcom; njena odbrana düša jo je vsikdar k velikim i ime-
nitnim rečam vodila, z bistrov pametjov je
vsako misel zapopadnola, z razumnostjov
je vse naprejvidila i končno z tak velikim
junaštvom i z tak velikov stalnošcov jo je
Bog blagoslovo, ka se je ne najšla težava,
se je ne priválo zadržek pred njene po-
božne namene, šteroga bi ne bila obladala
i odstranila.

Za svojo plemenito i prevdarjajočo
düšo je izvrstno pa čüdno svedočanstvo
položila v svojih poznejših spisih. Na Fran-
cozkom pisma Sevigné gospé majo za minto
najpopolneše pisave, ali De la Sante, gla-
soviten francozki vučenjak trdi, ka pisma
sv. Treze, pa tá so hitro rejena, v vnogom
prekosijo pisma Sevigné gospé gledoč kak na
vsebino zvoljenoga predmeta v modroj i vendar
lehkoj razpravi, kak na formo gledoč v finoj
pisavi i ednakomernosti. Bossuet trditve sv.
Treze, štere se v njenih i drüghih spisih najdejo
za nebeske navuke imenuje. Vučeni Choisi
pravi, ka so spisi sv. Treze „prehodjeni od bože
lübezni i kažejo na veliko düšo.“ Emerij opat,
v kom Francosko ednoga prilüblénoga, pobož-

noga pisatela časti, v spisih sv. Treze tak krasno pisavo i tak vzvišene misli najde, ka jo z Platonom v edno vrsto postavi. Ali kaj je ešče več, dva papeža, najmre XV. Gregor i VIII. Vrban, sta našo svetnico, občüdivša globokost njenih spisov, na plemenitost cerkvenoga doktorstva podignola. Toga odlikovanja je ženska ne pred njov i ne več za njov zadobila. Bonnet se tüdi ne more zadosta prehvaliti z düševnimi lastnostmi Trezinovimi. Med drüгим to pravi o njej, ka je na čüden način poznala skrovnosti človečega srca i formo ravnanja na teliko, ka bi sama bila mogoča en celi orság vládati. Ali našemi guči bi ni konca ni kraja ne bilo, če bi vse šteli prešteti, kaj so starejši i novejši pisatelje o čüdnom dühi i bistroj pameti Terezije pisali.

Ali vse te lepe düševne i srčne lastnosti bi bile bole zadržavale, kak pa naprej pomogle njeno versko i jakostno razvijanje, če njej v srci ne stanüje prava i odkrita pobožnost. Na srečo je Treza že z maternim mlekom vsé potegnola poglavitne pravice krščanske vere; že, kak dete, se je goreče vadila v molitvah i posebno veselje

je našla v samotnom, pobožnom življenji. Ali občevanje z ednim svojim lehkomiselnim rodом sveckim je ne pūstilo njeno pobožnost rasti. Boža previdnostpa, šteraje Trezona velika dela odebrala jo je posebno čuvala. Verska gorečnost se njej je toti zmenjšala, ali zato se je od Boga ne odtrgnola i slab zgled jo je ne mogo zmagati. V teh pogūbelnih dnevh je Bog posebno presvetlūvao svojo službenico i z pravov očinskih lūbeznostjov jo je opominao i brano. Spoznavši Treza ničemurnost sveta i velikost bože lūbezni pa njeno cenó, je stopila v svojem rojstnom mesti ležeči ženski samostan, naj jedino za Boga i za zadoblenje svojega dūšnoga zveličanja žive. V osemnajsetom leti je bila, gda se je na te veliki stopaj odločila.

Svoj novi stan je-z velikov gorečnostjov začela. Ali zavolo ostroga zatajūvanja i mrtvenja je pohitroma nevarno zbetažala. Li komaj-komaj so jo mogli na to dobiti, naj zaprto redovniško hišo zapūsti i se po gibanji na zráki i vernejšoj dvorbi za zadoblenje zdravja poskrbi. Ali občevanje z svetom njoj je pa na kvár bilo. Zvūnredne njene lastnosti so vsi občūdūvali. Njeno

čüteče srce i zapopadliva dūša, kak i krotkost njena so bole škodili njenomi pobožnomi nakanenji, kak hasnili; da z zvnrednov lūbeznostjov se je držala tistih, ki so jo poštūvali i lūbili. Zato je znova mrzla gratala njena lūbezen do božih rečih i njena vola do molitve i pá se je pogrozila v tisto odrevenelost, iz štere je komaj zdaj zláčila. Ali Bog je ne mogo duže trpeti, ka bi ta plemenita dūša, štera je predmet njegove posebne lūbezni, ešče duže od njega oddaljena bila. Terezija je zopet čūtila vsebi sladko i dovršljivo delavnost bože milošče, raztrgala verige, štere so jo k sveti pridrgnole, znova si k molitvi privadi srce i slišajoč Bože pozvanje se pá na pot pobožnosti poda, na šteroj je zatem dokonca dično napredūvala.

Po nazajzadoblenji zdravja je včasi nazajšla med avilanske karmelitanke. Te device so živele po reguláh blaženoga Alberta jeruzalemskoga patriarhe. Ostre regule toga reda so sledkar po IV. Eugen papi v vnogom ogledi olehšane. Ali to olehšano strahovanje se je Trezi mikak ne štelo dopasti. V tom si je zato glavo trla, ka novi

samostan gorpostavi, v šterom te nazaj-spravi redovne regule v tistoj ostroči, kak so začetkoma bile. Ka njoj te namen na vnoge teškoče i protigučanja naleti, nam ne trebe dosta razlagati. Ne samo svecki lüdje, ne samo prisežni neprijatelje jakosti i evangelija so osodili njeni namen, nego dobri dühovniki pa ešče redovniki so jo grajali. Zvali so jo za nespametno, zkažlivko, nemirno ponovitelico i je ne dosta falilo, ka bi njej sad njenoga trüda, na novo spovano hišo gorvužgali. Ali z svojov spametnostjov i z občüdüvdanja vrednov potrplivostjov je vsako zadevo obladala i vsako protivno reč zanêmila. Avilanski po sv. Jožefi imenüvani samostan je bio te prvi, šteri je svoje stanje njenim trüdam meo zahvaliti i šteri ešče dnesden gorstoji; njegov patron ga je obrano, da ne pokončani od žmešnjav, štere so v orsagi divjale. Terezia, da je na velikih rečih doprinašanje čütila v sebi pozvanje, ojunačena po vspehi v rojstnom mesti doblenom, je pohitroma na celo Španjsko raztegnola svojo plamtečo gorečnost i v kratkom vremeni je dosta

novih kloštrov glasilo hvalo njene nastavlajoče i v red pobirajoče duše. Njena plemenita gorečnost se je ne zadovoljila z ženskimi samostani, nego i na moške redovne hiše je razgrnola svoje zveličavno prenovljenje. Na sredtsva (škeri) gledoč se je nigdar ne zburkala, njena najdliva duša, štera je svoje vüpanje v Boga položila, je vsigdar našla pot i način, je vsigdar zkovala šker na doseženje svojega zveličavnoga namena. Dobljeno posrečilo je kazalo, da se Bogi dopadne to delo i jo je vsigdar na nova podvzetja büdilo. Dva karmelitanca sta se znajšla, eden je bio od križa zvani sv. Janoš, šteriva spoznavši Terezinih ponovlenj zveličavno stran, sta se k njej za pomočnika pridružila. Z pomočjov tidva svetiva i gorečiva moža se je ponovljenje karmelskoga reda pohitroma dovršilo. Posebno sv. Janoš je bio tisti, ki je sv. Trezi neprecenljivo službo prikazao v prenovljenji moškoga reda, koga je zato Terezija za odebrano posodo Boga častila. Za znova povanım redovnim hišam je od Božega düha goreča devica modre i zveličavne pos-

tave dala i ešče penezno podporo je spravila, naj delo svoje za stalno zagotovi. Tak je nastanolo prenovljenje karmelskoga reda, štero se je čüdno-hitro razširilo ne samo na Španjskom, nego i ešče prek njegovih mej. Ali ta zvünredna posrečila so Terezino düšo velikim sküšnjam podvrgli i takši vihér napravili proti njej, šteri se je prenovlenomi redi z razrüšitvov prtio.

Pod olehšanimi regulami ziveče karmelitanke, štere so prece lehki i brezskrben žitek mele, so Trezino novljenje zaprvice brezbrizno sprejele, vüpajoč se, ka se njoj trüd tak ne posreči. Ali, kak so naglo posrečilo ovarale, zburkale so se proti njej. Strast je najdliva, gda je guč o božanji lastne lübezni, ešče pobožnost se včasi tak znizi, ka hüdobije šker postane. Cela bojna se je zdignola proti Trezi i tem nevarnejša zato, ka je orožje proti njej iz škérnjeka pobožnosti vzeto. Žmeten križ se je naslono zdaj na Trezine rame; ali ona ga je po zgledi Zveličitelovom mirno nosila. Obtožili so jo pri španjskom poslaniki papovom i pri karmelitamskom glavnom ravnitelstvi za

verotajnico, neréd napravitelico i punta-rico; obtožili so jo nadale, ka je samo na zlük goreča i pobožna, namene pa ma brezbožne; i to hüdobno krivenje je tak daleč segalo, ka so njoj angelsko čistočo začeli potvarjati. Imenüvani višešnji popi, čeravno so dobri, pobožni možje bili, so se dali po podmuljenom, hüdrom toženji zapelati i so ponižavne regule rabili proti Trezi. Celi roj peganjanj je leto proti njej: njene nove redovne hiše, štere je z nedopovedlivim trüdom zpovala, so šteli zbrisati: v večih mestih so nove regule držeči redovniki prisiljeni bi zbegnoti. Ne za dopovedati, kaj je Treza sama mogla prestati, ki so jo, kak edno navadno puntarico v ednom kloštri zapreto meli. Ali kem vekši je bio viher, ki je nastano proti njej, tem vekša je postala njena potrplivost: kem bole so jo lüdje zapüstili, tem bole goreče se je k Bogi obrnola, od koga jedino je čakala tolažbo, moč i zmago svojega pravičnoga dela. Goreča molitev je pa tüdi ne ostala brez posrečila: po velikom slapi je vedrina prišla: njeno zveličavno novljenje je višešnjo potrditev i odo-

britev zadobilo. Po žalostnom preganjanji je močno tolažilo pobožno devico to, ka so za pokrajinskoga ravnitela iz reda tistih malo, ali pobožnih možov, zvolili, ki so od začetka bili prijatelje i nasledniki njenoga novlenja. Ali novoga reda širjenje je ešče dosta žalosti, britkosti i trpljenja prineslo Tereziji. Ali ona se je ne navolila trpljenja, da je nikaj ne tak vroče želela, kak naj more za Jezušā trpeti. Čeravno jo je Bog skoro stalno i pogostokrat ešče z močnimi betegi pohodo, zato je niti vole ne zgübila niti je svoje navadne pobožnosti i stanovske dužnosti ne zanemarila. Gda jo je pobožna velika gospoda prosila naj prinjih nove samostane gorpostavi i naprejpostavljeni so jo tüdi na to poslali, celo Spanjsko je prepotüvala v najhüjšem vremeni, niti lagoza pot, niti nevihta, niti mraz, niti beteg so ne mogli meje postaviti njevoj gorečnosti, tak, ka jo smrt tüdi med potjov našla, gda je z Burgosa proti Avili potüvala. Življenjepisatelje njeni pravijo, ka, če na toj poti ne merje, te bi jo hitrej znotrašnji ogenj bože lübezni skončao kak pa beteg. Da je

njena smrt natoliko bogata v spodbüdvih dogodkah, je nemorem zamučati.

Sv. Terezia je ravno na poti bila proti Avili, gde je prednice čest nosila v tamošnjem kloštri. Gda je v Medina del Campo prišla, tam jo je pokrajinski ravnitel, Anton oča, čakao, da bi jo v Avilo sprevajao, tü jo je pa vojvodinja Emrikez Maria čakala preželno, naj v düševnih rečeh ujeni presvet prosi. Treza dobro znajoč, ka se njoj je smrtna vüra približala i ka je njena nazočnost nakoliko potrebna v avilanskom samostani, se je zagreznola, gda je zvedila, ka svoje potüvanje more premeniti. Ali zato je brez protivne reči bogala svojega prednjeka, bar jo je to slednje potüvanje jakotno žmetno stalo. Gda je na poti k ednoj maloj hiši prišla, jako se slabo čütila i proti svojoj navadi si je malo odpočiniti želela. Njene naslednice je veliki strah i žalost obišla, gda so betežnici z nikim krepčilom hoteč podvoriti, zvün ništerih sühih fig drügo ne mogle dobiti. Edno njeno potno pajdašico, od sv. Brtalana zvano Ana sestro je zavolo toga tak velika žalost obišla, ka

se je bitko zajokala. Ali Treza njej pa etak pravila: „potrpi, hči moja, Bog je tak zravnao, podvržimo se njegovej voli. Jaz od téh fig drügo ne želem“. Drügi den proti večeri je v Avilo prišla, samoobsebi se razmi, celo obrüjena i od bolečin zmantrana; ali zato je li prle vojvodinjo pohodila i samo zatem je šla v samostan. Redovnice videvši Trezino onemoglost i njene bolečine, so jo jako prosile, naj si dolleže. Treza se je prošnji ne odpovedala, med tem pa pravila: „Moj Bog, kak sem slaba i potrta! Že dvajseti let sem si ne tak rano dollegla, kak dnes. Zahvalim se svojemi Bogi drage hčerke moje, ka sem mad vami mogla zbetežati.“ Drügi den je stanola, pri meši bila i se prečistila, pa ešče po hrambi je okoli poglednola, če se vse poleg regule godi, ali ne? Osmi den na to, ravno na den sv. Mihala, je pa šla k meši i zadobila je sv. prečiščavanje: ali te jo na nagloma veliki i boleči krvozgüb naleto, po šterom je tak oslabela, ka so jo mogli nesti v sobo za betežnice.

Redovne sestre so njoj z najvejšov

skrbljivostjov i lübeznostjov dvorile, ime-
 nüvana vojvodinja je od njene strani več ne
 odstopila i lastnoročno njoj je dvorila.
 Oktobra 1-ga, zatem, ka je celo noč pre-
 molila, je k sebi dala prizvati očo Antona
 i se je prinjih spovedala. Nato je pobožen
 mož nato nagučavao sveto betežnico, naj
 Boga prosi za podužanje svojega življenja.
 Terezija je nato odgovori'la, ka je ona sveti
 več ne potrebna i ka je Bog že mejo pos-
 tavo njenomi zemelskomi življenji. Gda jo
 je Anton oča pitao, ka, če bi znala mreti,
 jeli ne bi želela v tistom samostani poko-
 pana biti, v šterom je prednice čest nosila,
 je mirno to odgovorila: „Jaz nikaj lastnoga
 nemam, znabiti mi tū tūdi ne odpovejo
 edno prgiščo zemle.“ Oktobra 3-ga čüteč,
 ka se njoj že približala smrtna vūra,
 svestva za mirajoče je štela sprejeti. Gda
 so dühovnik po oltarsko svestvo odhajali,
 sledeče je govorila svojim tivarišicam:
 „Drage moje hčeri i sestre, odpūstite mi,
 če ste gda moj slab zgled vidile. Ne nas-
 ledūjte me, zato ka sem jaz velika greš-
 nica, morebit sem jaz največ grešila proti

postavam našega reda. Zdaj vas pa za Božo lübezen prosim, obdržite poleg düšne vesti redovne predpise i vu vsem nagnite glavo svojim naprejpostavljenim.“ Tivarišice njene so se nato v britki joč püstile i z jokanjem so napunile tiho sobico. Ka so dühovnik oltarsko svestvo notri prinesli, je z nedopovedljivov radostjov napunilo betežnico. Oči na nebesko jed obrnovši od predokusa večnoga blaženstva celó prevzeta je tak le zpregovorila: „Moj Gospod i moj Bog, prineseo si mi vüro tak želno čakano! Zaistino, blüzi je že tisti blaženi hip v šterom te vidila bom! Kak se veselim tomi, ka se mi düša, odslobodivši se svoje telovne lüščanje, more v tvojem blaženom videnji radüvati.“ Zatem je sprejela slednje mazanje, med šterim je večknat ponovlala te reči: „Oh moj Gospod, jaz sem sv. materecerkvi dete.“ Te reči so jo z vidnov radostjov i tolažbov napunile. Drügi den je k sebi dala prizvati od sv. Brtalana imenüvano sestro Ano, štera njoj je do zadnjega nerazločliva potna pajdašica bila; na njeno roko je glavo nagnola, naj bi jo

takorekoč za uročnico svoje duše postavila. V svojih rokah je Treza edno razpelo držala, z šteroga je svojih oči i mislih ne dolivzela. Štirinajset dugih vür je v tom položaji bila, dokeč njoj je duša proti devetoj vüri ne odletela k svojem Stvoriteli. Po smrti pravičnih je preminola sv. Treza, štera te minlivi žitek samo zato zapüsti, naj ga z vekivečnim sprememi. Njeni grob je ne dugo zatem občinsko čest dóbo zavolo onih vnogih i zvünrednih čüd, štere je Bog na njeno prošnjo delao. Glas njene svetosti je tak veliki postao, ka so jo štirideset let po smrti XV. Gregor papa k svetcom prišteli. Že prle sem naprejprineso, ka je Treza več pobožnih rečih napisala. Med temi so posebno spomina svedni: opisanje lastnoga življenja, zgodovina samostanov od nje spovanih, pot popolnosti i močen grad duše. Vse te i drüge reči je zapisala pelana od düha pokorščine zato ka so njoj spovednik to naravnoč naložili.

* * *

Po tom kratkom življenjepisi si vzemimo zdaj v roke sv. Alphonza ligourijansko de-

vetdnevnicu o življenji sv. Treze i jo opravljamo k njenima godoma vsako leto prav pobožno. Eden njeni god je 27-ga augusta, gda se presmeknjenje njenoga srca po angeli včinjeno obhaja, drugi pa 15-ga oktobra, gda se smrti njene obletnica ponavlja.

V Črenslovich, l. 1912. okt. 15. na den svete Treze device

Klekl Jožef
plebanoš v pokoji.

Devetdnevnica na čast sv. Treze, zložena po svetom ligourijanskem Alphonzi.

I.

O veri sv. Terezije, z posebnim pogledom na Oltársko Svestvo.

Prava krščanska vera i vsaka sveta jakost je v prvoj vrsti dar Boži, delo Dúha svetoga v nas, ali z ednim túdi našega so-delovanja, to je dvoje reči, kakti svete Bože milošče i našega trüda sad!

Dar svete vere je sv. Treza v tak veli-koj meri méla, da je o njej v svojem živ-ljenjepisí sledeče mogla pisati. „Na vero gledoč je vrag nigdar ne meo toliko oblasti, da bi me v kom mogoči bio sküšavati; nasprotno tak sem sama pri sebi spoznala, ka kim bole nemogoča se mi mi je po na-turi kakša reč zdela, z tem veksov verov

sem jo sprejela, kem globša i težja je bila, tem vekšo gorečnost je rosila v mene.“ Gda bi njej ednok povedali, ka more pred veropreiskavno sodnijo stopiti, se je smejati začela „ár sem dobra znala — kak pravi — da za verske resnice ka več, za te najprostestjši obred (ceremonijo) sv. materecerkve bi pripravna bila jezerokrat vmreti.“

Da se je svete vere tak držala, batrivnost je po njej dobila, ka v sedmom leti svoje starosti z ednim svojim mlajšim bratom skrivoma povrže očinski dom i k mavrom se na poti, naj pri njih svoj žitek po manterniškoj smrti za sv. vero more darüvati. Po letah je pa v pravicah naše sv. vere takšo znanost dosegnola, da bi bila pripravna krivovercov vse zmotnjave jedina sama ovrči z ednov rečjov. Sv. Treze veselje nad tem, ka je ona vernica materecerkve, je tak veliko i tak motrašnje bilo, ka je ešče na smrtnoj vüri te reči ponávlala „Da sem li dete materecerkve! Da sem li dete materecerkve.“

Z toga velike vrednosti dara verskoga je zhajala pri njej velika lübezen do naj-

svetejšega Altarskoga Svestva štero se skrovnost naše vere zove. Na to gledeč je pravila „Bog je po nastavlanji Oltarskoga Svestva vekše milošče zkazao nam, kak po svojem včlovečenji.“ I ravno zato je najvekša dragocenost njenih jokostih bila njena plamteča lübezen do Oltarskoga Svestva.

Gda bi ednok nikak to želenje odkrio pred njov, ka bi rad bio te živo, gda je Jezus na zemli hodo, z smehom je pravila: „Ali, zakaj bi ga iskali, da ga v oltarskom svestvi po pravici mamó. Da, če je on po zemli hodivši samo po dotikanji svojega obleča betežnike vračo, kaj ne bi on vse v našem srci dełao? Oh, kak sladko je to viditi, ka je pastir ovca postao. Paster nam je, ar nas pase; ovca nam je, ar nas z svojim lastivnim telom hrani. Če zato njega prosimo, naj nam krüh vsakdanešnji da, to teliko pomeni, naj pastir naša jestvina i naša hrana bo“.

Zatogavolo je Treza močno žalüvala i jezero-jezerkrat objokala ona razžaljenja, z šterimi so krivoverniki to svestvo lübeznosti napadali i večkrat zdehnola „Kakda

je mogoče, moj Stvoriteo, ka takše lübez-nipuno srce, kak je tvoje, more gledati te-liko nespodobnosti proti tomi Božanskomi Svestvi, štero je tvoj dragi jedini Sin z tak plamtečov lübeznostjov nastavo? Kak moreš trpeti, ka se ono tak malo ceni, kak dnes-den vidimo pri krivovernikah, ki ti cerkve v kraj vzemejo? Bože Dragi, te je ne za-dosta to, ka je Jezuš na zemli niti teliko ne meo, kam bi si glavo nagno, pa ga ešče i zdaj oropaja i razrüşijo ona mesta, gde on svoje vernike, svoje prijatele pogostiti, potolažiti, i na novi žitek poroditi blago-voli?!“

Tridvajseti let je Terezija vsaki den prihajala k sv. obhajili i vsigdar z tak ve-likov gorečnostjov i žarečim želenjom, da bi — kak je pravila — za edno sv. obha-jilo pripravna bila med sulikami (spicami) sovražnoga tabora skoz vdariti. I boži za-ročnik je tüdi bogato povračüvao veliko lü-bezen, z šterov ga te serafin v najple-menitejšem svestvi sprijemati šteo. Kak se na sunčni izhod tmica razžene, tak je pre-minola na prihod Gospoda Jezusa pri sve-

tom prečiščavanji vsa tema i bolečina iz srca te svete device. Edeok se njoj je zdelo, tak da bi njoj dūša več nikšega nagiba, nikšega želenja ne gojila, da se je popolnoma z Bogom združila, v Bogi potcpila. Dasi je zavolo vnogoga trapljenja i betega navadno bleđa bila, po prečiščavanji se njoj je gdakoli lice blesketalo, kak krištal i odičenost njene dūše se je razlejala i na njejoj zvūnešnjosti, da je za viditi bilo, koga je v srce sprejela. Tak se je zgodilo ednok, ka se je pred tivarišicami preobrazila i z telom visoko zdignola. Ednok pred ohhajilom je pregovoro Jezus v rokah nevrednoga duhovnika, ki je v stani smrtnoga greha bio, gda jo je prečisto i z punov milobov njoj zročo te reči „Vidiš, kak velika je moja dobrotā, ka za tvoje i vseh zveličanje se ešče protivniki v roke dam.“

Na cvetno nedelo, gda se je od Gospod Jezusovoga sprevoda v Jeruzalem premišlavalā, i bi njej na pamet prišlo, ka izmed vseh tistih, ki so Jezusa slovesno za krala Izraelskoga vūzkričali, nieden ga ne v hišo sprejeo, provabila ga je i oprosila,

naj si ostanek v njenom siromaškom srci poišče. Z tem pobožnim mišljenjem je tudi k sv. obhajili pristopila i to njeno vabilo se je na teliko njenomi nebeskomi zaročniki dopadlo, ka je sprejemši sveto hoštijo čutila, tak, da bi se njoj vüstnice z vročov krvjov i nebeskov sladkočov napunile i med tem je te reči čüla „Hči moja, hočem, naj ti moja krv na zveličanje bo. Jaz sem jo toti med velikimi bolečinami prelejao, ti jo pa, kak vidiš, z radostjov vživaš, ali jaz to sčem ti za dar dati za dnešnje mi skazano veliko veselje.“

Sad toga premišlavanja.

Sad toga premišlavanja naj bo to, ka mi z svetov Tereziov tüdi hvalo damo Bogi za podeljeni nam dragi dar vere i zato, ka nas je brezi lastnoga zaslüženja za deco materecerkve odebrao, zvünaj štere milijoni i milijoni živejo, ki so pa morebit proti Božoj pravičnosti od nas dosta menje grešili.

Gledoč na tisti dar pa, šteroga nam

je Gospod Jezus v oltarskom Svestvi nehao, davši se nam za jed, za potnoga tivariša i pastira, držimo tisti lepi navuk, šteroga je sv. Terezia ednoj dobroj dūši z nebe dala z temi le rečmi „Po pravici bi tak moglo biti, kabi med nami v nebi i med vami na zemli nikši razloček ne bio v čistosti i lü-beznosti, ár mi ravno tisto delamo z zadovolnostjov, kaj vi z trplenjom.“

Njeno rahlo lübezen i pobožnost do Zveličitela v oltarskom svestvi posvedočijo tüdi sledeče reči „Na tom bodino, naj se od svojega pastira ne odvrnemo i naj nam ou z očíh ne premine, ar pastir ovčice, štere se blüzi njega držijo, vsigdar raj ma i večkrat njim ešče z tistoga ponüdi falaček, kaj sam troši. I če bi pastir ravno zadremao, ovčica ne odstopi, nego počáka dokeč se ne prebüdi, ali ga pa sama zbüdi, pa te vsele tüdi nove milosti dobi“.

Gda je nerejski sv. Filip, te serafin lübeznozti na smrtnoj posteli vido, ka njemi Jezusa, kak popotnico nesejo, iz plamteče lübeznosti je zpregovoro „Glejte mojo lübezen, glejte, mojo lübezen!! Tak mi tüdi

lehko zkrličimo i smo tūdi dužni, gda vidimo zaročnika i krala svoje dūše k nam prihajati: Glejte lūbezen, glejte lūbezen.“

Molitev.

O draga serafinska sveta devica, ki si zavolo svoje čistosti i goreče lūbeznosti že na tom sveti Boža lūblenka bila i od njega pri sv. obhajili teliko i tak velikih milošč zadobila, prosi sv. Treza, prosi za me pri Bogi, ki sem njemi dozdej ne na radost, nego- žao mi je-na žalost bio, i prosi ga, naj mi odpūsti i naj mi novo srce da v čistosti i gorečoj lūbeznosti k tvojemi spodobno. O moj najlūbeznivši Jezuš, ki, bar si naprej vido mojo nezahvalnost, si itak ne gorhenjao meni teliko milost, posebno milost prave vere podeliti; i ki se se pogostci meni darūvao v oltarskom svestvi, o vužgi moje srce na tak veliko lūbezen, naj vsa svoja opravila poleg svoje vere zvršavam. O božanski Odkūpiteo, ti jedino pravi lūbiteo dūš, gda pride tisti blaženi hip, gda bom te z celoga srca znao lū-

biti? O, dabi bar prišeo že tisti blaženi den dnes, gda tvojo drago zaročnico, svojo ljubleno patrono, sv. Terezio častiti začnem.

O moj lübeznivi Odküpiteo, na tvojo za me prelejano krv, na vrednosti Dev. Marije svoje presvete matere i sv. Terezie te prosim, daj mi tak živo vero i lübezen do tebe, ka bom tvoja razžaljenja zmerom objokavao i od dnes mao nikaj ne iščem, kaj se tebi ne bi dopadnolo, ar si jedino ti vreden naše lübavi. Amen, tak se vüпам, tak naj bo.

II.

O dari vüpanja.

Boža smilenost se v takšoj meri da, v kakšoj meri ma vüpanje štera duša do Boga; zato, če Bog štero düšo z miloščami šče obogatiti, prle jo z velikim vüpanjom obogati. Sv. Treza je v tak velikoj meri te dar vüpanja zadobila, ka je ž njegovov pomočjov vse mogla doprinesti, v koj se je li

podala na diko svojemi nebeskomi zaročniki.

Gda je te izrek sv. Pavla apoštola „veren je Bog i nemogoče je, dabi se njegova reč ne spunila,“ pomislila, tak se je ojunačila, ka je vse napade premagala. Večkrat je zpregovorila: Dabi bar vsaki k Bogi podigno svoj glas i spoznao, oh kak si veren i dobrotliv ti naš Bog svojim prijatelom! Čeravno nikaj ne bom mēla, samo ti me ne zapūsti, ar sem skūšala, kakši dobiček nosi vūpanje do tebe. Naslonivša se na to stalno sidro vūpanja nevstrahšno se je podala Treza na vpelavanje staroga reda v kloštrah karmelitanskih moškoga i ženskoga spola. Okrepčena po tom vūpanji proti vsoj sili lūdih i hūdobnoga dūha je vnogo samostanov postavila brez penez, brez podpore jedino se v Bogi vūpajoča, tak, da je navadna bila praviti, ka njej za gorpostavljanje ednoga-ednoga kloštra samo edno z arende vzeto hišo i eden zvonček trebe. Kem vekša nasprotnost jo naletela, tem batrivnejša je postala, to je ona za znamenje spoznala, ka posejano seme obil-

nejši pov obrodi, kaj se je vsele tudi zgodilo. Zato čitamo v njenih spisih te reči „Močno se vüпам, ka jedina pomoč, naj ne spadnemo, v tom stoji, če se za svoj križ držimo ino se v tistom vüпамo, ki se je na njega dao razpeti. Jaz pravoga prijatelja jedino v Križanom najdem, ki je ešče tak zmožen, da bi pripravna bila, če bi trebelo, celomi sveti se proti postaviti, naj me samo Bog ne ostavi.“ Zato je cela mantra bila za njo, če je mogla z takšimi ljudmi občevati, ki so se na na človeče misli i škéri naslanjali.

Gda se je Terezia v Toledi zdržavala, eden redovni dühovnik njej naznani, ka on k popravki samostanskoga reda nikšega vüpanja nema. Ali Treza je vse nezvuglivov batrivnostjov tolažila i z vüpanjom v Boga polaženim njim je za gotovo povedala, ka se to proti vsem težavam li zgodi. Če je med svojim potüvanjom v nevarna mesta prišla, vsigdar je ona prva šla naprej i ztem je i drüge ojunačila. Puna z vüpanjom do svojega Odküpitela se niti od celoga pekla ne bojala, ka več, ešče to je

pravila, ka se vragov niti nateliko ne boji, kak müh.

Nigdar je ne bila pretužna, ali vznemirjena; bodisi radost, bodisi neprilika jo došla, ona je vednomer mirna i tiha ostala; navdüşavala se je namreč z tem sladkim vüpanjom, ka Bog nemore tiste ostaviti, ki njemi služijo i v njem se vüpajo. Na to vüpanje je položila Treza vse svoje molitve i prošnje. I, da je nigdar drügo ne prosila, kak kaj je Gospodi na vekše dopadenje, Gospod se je nateliko razveselio nad molitvov svoje drage zaročnice, da njoj je eden den obečao, ka njoj vse da, ka de ga li prosila.

Tak se je pripetilo ednok, ka, gda bi ga za nikšo miloščo prosila, i bi se zavolo svoje nevrednosti bojala, da je ne dobi, prikazao se njej je Jezus i kazavši na rano svoje leve roke njej pravi: vidiš, keliko sem trpo za tebe, nesmeš zato dvojiti, da ti vse podelim, kajkoli me li prosi. To mi je tüdi obečao, pravi svetnica, ka mi vse spuni, kaj ga li prosila bom. Naj si le pomislim to, ka če sem te ne prosila od njega nikaj,

da bi mi ne dao, gda sem njemi ešče ne služila, kaj, ešče več mi je dao, kak sem ga prosila; keliko bole me bode zdaj poslühno, gda zna, da ga lübirn; v tom naj zato ni piknjice ne dvojim!

Keliko milošč je Terezia od Boga zadobila že v tom življenji, sama naznani z temi rečmi „Z svojimi molitvami sem pogostoma rešila duše greha, drüge sem pa na vekšo popolnost pripelala. Zaistino, telikih milošč sem se v deležila, ka če bi je vse štela prešteti, bi sebe i svoje čitevce tüdi zmantrala“. Edno noč, gda se je svetica naša Bogi za niko zadobleno miloščo zahvaljüvala, te lübezniv odgovor je dobila: Znaš, da si mi zaročena; zato ti pa darüjem vso svoje trpljenje, naj moreš ponjih, kak po svojih lastnih vrednostah od večnoga Oče zavüplivo milošče prositi. Nam na navuk je svetnica v svojih lübeznivih zdihlajâh sledeče reči zapisala: O sladki moj Zveličar, kak malička je naša zavüpanost do tebe! Kak velike kinče i bogatstvo si na nas zavüpao, gda si nam trinotri-desetletne svoje trüde darüvao i ešče po

britkoj smrti, če ravno si znan našo nezahvalnost, v najsvetejšem oltarskom svestvi si nam neprecenljiv kinč, samoga sebe dao, naj od svoje strani vse činiš, da nas obogatiš i zadovoliš. O blažene duše, ki ste si za to ceno tak lepi i tak stalen deo spravile, ali ovadite nam le, kak ste se pogodile za to neskončno dobroto. I pomagajte nam tudi, ki k vretini tak blüzi stojite, voščite nam tudi z te vode, da ovak od žeje merjemo.

Sad toga premišlavanja.

Prevdari draga duša, ka Bog z vüpanjom opravleno molitev vsigdar poslühne; prosi zato Boga ti tudi i vüpaj se v njem, ar tak vse dobiš, kaj li prosiš. Neba i zemla mineta, ali reč Boža nespunлива ne more ostati, tistoga Boga reč, ki sam pravi: Vsakomi, ki prosi, se da. Sv. Tomaž pravi: tistomi se da, ki prosi, če je ravno ne vreden tistoga, kaj prosi. Nasprotno pa, ki ne prosi, nikaj tudi ne dobi. Zmaga naša v sküšnjavah zato visi od toga „Z hvalo-

davanjom bom na pomoč zval Gospoda i rešim se svojih sovražnikov.“ Obrnimo se zato h Gospodi i zmagamo, od toga je odvisno naše zveličanje. „Prosrite i dalo se vam bo.“ Prosimo zato i prošeno dobimo. K božim miloščam — pravi naša svetnica — so dveri jedino molitev; te če so zaprte, te zaistino ne vem, kak nam naj Bog pomaga. Pomislimo dobro, ka se Bog ne skrbi samo za nas, nego dobro nam tüdi žele, kak je v svetom pismi povedao. Prosimo zato Boga z punim vüpanjom v imeni Jezusa Kristuša, njegovoga svetoga Sinü, ki nam je obečao „kajkoli bodete prosili očo v mojem imeni, dao vam bo.“

Ešče brezi prošnje nosi Gospod skrb nanas i po svojem proroki pravi, ka se edna mati prle spozabi z svojega deteta, kak on z düše. Zadosta je, naj pred njega damo svojo pravdo i pravimo „Gospod, če ščeš, moreš me ozdraviti, „ali z Lazarovimi sestrami: „Glej, koga lübiš, je betežen“. Ali naša molitev more stanovitna biti, kak nam je spisano „Potrebno je vsigdar moliti i nigdar ne gorhenjati“; naj nas morebit ravno

tisti den ne oblada sküšnjava, šteroga smo molitev opüstili.

Molitev.

O draga moja patrona, da si me ti sama zagotovila, ka ti je nebeski zaročnik obečao, ka ti da vse, kaj ga prosiš i da zaistino vnoge düše so dobile že pomoč po tvojoj pripošnji v svojih potrebčinah, včini, naj jaz tüdi med te blažene düše slišim, priporoči me mojemi Odküpiteli, naj me v novoga človeka premeni, kak so se po tvojoj pripošnji že tak vnogi spreobrnoli. Ti pa o nebeski moj Oča, ki si svojega lübenoga jedinoga Sinü dao meni, naj mi moreš odpüstiti i me v nebo spraviti, prosim te na lübezen svojega svetoga zamene na križi darüvanoga Sinü, odpüsti mi i daj se mi ednok zveličati.

O moj Gospod i mog Bog, ti si ne samo smileni, liki veren tüdi, dužen si nam zato dati, kaj te po lübezni Jezusa Kristusa prosimo, ar je Jezus Kristus nam obečao, ka nam vse da, kaj v njegovom imeni

prosimo. Ali pravičen si tügi i zatogavolo, če obžalüjemo razžaljenje tvoje dobrote, si dužen nam odpüstiti i nas po zaslüženji Jezusa Kristusa v zveličanje pomagati, da je on po svojoj smrti že zadostio tvojoj pravičnosti i nam je večno zveličanje spravo. Dopüsti zato, naj enkrat pópolnoma vdan v tvojo sveto volo z sveta odidem.

Ti pa moja draga mati, moje vüpanje, blažena devica Marija, spravi mi to miloščo, naj molitve nigdar ne opüstim i naj se neomahlivo vüпам v zaslüženji tvojega svetoga Sina.

III.

O velikoj ljubavi sv. Treze do Bogá.

Srce te serafinske device je nateliko plamtelo od lübezni proti Bogi, da je vsako miseo, vsaki zdihaj samo z lübezni do Boga obüdilo, naj se samo njemi dopadne. Zato je pravo njeni spovednik, ka gda z sveticov guči, se njemi zdi dabi serafa meo pred očmi. Te sveti ogenj lübezni se je te že začeo v düši zažigati, gda je v sedmom

leti svoje starosti pripravna bila svoj dom i roditele ostaviti, naj med nevernike prideča žitek da za Jezusa. „Že v gingavoj mladosti — svedoči pismo njenoga med svetce prištenja — njoj je nateliko gorelo srce od ognja svetoga Dūha, da je ščela v Afriko oditi, naj tam svojo krv i svoj žitek darūje za Jezusa Kristusa, koga je vervala.“

Z letami njej je lūbezen tūdi rastla i če je ravno ništerno leto malo mlačnejša postala, vendar je, gda jo je Bog po novom razvetlenji na popolnejšo lūbezen vabo, to pozavanje tak verno bogala, da je vredna bila z vūst svojega zaročnika te reči čūti, ka če bi on dozdej nebes ne stvoro, za njeno volo bi jo stvoro. Ednok njoj ešče pravo Gospod „Vidiš, jaz sem zdaj ščista tvoj, i ti si ščista moja.“

Zaistino, nateliko je boža bila, da od božje lūbezni takorekoč zapojena je ne znala o drūgom gučati, kak o svojem božanskem lūbleniki, ne je znala na drūgo misliti, z drūgim občevati, kak jedino žnjim. I da se je k občevanji z Bogom nateliko privadila, ne se je znala za stovorjena dela

brigati, zvün za tiste düše, štere, kak je na vado mela praviti, so od spodobne lübezni bile ranjene.

Lübezen jo je tak močno k Bogi pridrgnola, da se je za nezmožno pravila z sveckimi rečmi se brigati. Zato je pravila ednok „Če me bo Bog tak vlovljeno meo, žmetno bom znala od rečih na mene zavüpanih račun dati; da zaistino se mi tak vidi, dabi me z vožom vlekli k Bogi“. Vse, kaj je svetico v tom zdrüženji z Bogom zadržavalo, njoj je žmetno bilo, ešče jesti. „Pogostci me žmetno stane — pravi — če jest morem iti, da té čas nevedoč se razjočem i brez toga, dabi v pamet vzela. lübeznive zdihlaje mi vüsta šepečejo“.

Ali slišajmo one lepe izreke, štere nam je o božoj lübezni zapüstila, naj se mi od tistoga svetoga ognja tüdi vužgemo, šteri je v srci te serafinske device goro. V svojih spisih nam to naznanja „Navadna sem vsikdar praviti i mislim, da z srca gučim: Za sebe se ne brigam Gospod, samo i jedino tebe želem meti“. V drügom mesti poleg svoje velike poniznosti se podstopi praviti,

ka nezgovorno lübi svojega Boga i ščista odkrito piše „Jaz sem sama nepopolnost izvzemši svoje žele i lübezen. Tak se mi vidi, ka rada mam Gospoda, ali moje djanje me žalosti“. Tak veliko želenje je mela Boga poleg vse svoje moči lübiti, da nam na ednom pá drugom mesti odkriva „Če bi mi na zvalo bilo nehano, ali vse nevole sveta do konca sveta prenašati i tak nikeliko vekšo diko dosegni, ali pa brez trüda menjše dike se vdeležiti; jaz bi raj vse težave nasé vzela, naj spoznavši Božo zmožnost bi dospela do vekše slave; znam namreč to, ka kem bole ga poznamo, tem bole ga lübimo“. — Igda je spoznala, na keliko lübi ona Boga, Bog pa njo, hrepenič je zpregovorila „Kak slavna sprememba je to, Bogi lübezen darüvati, naj njegovo zadobimo“. Znano je, kelikokrat je prosila Boga, da bi mogla za njega trpeti, ali vmreti, naj njemi stem veselje spravi; i ta žela jo je z tak sladkim veseljom napunila, da se je bojala, naj ne bi poleg njega i zaslüženja zgübila. Navadna je bila to tüdi praviti, ka te zemelski žitek samo za toga

voló moramo ljubiti, naj moremo * za Boga kaj trpeti. Sledeče so reči svetnice: „Ne je to moja vrednost, če trpeti želem. Zdaj tudi to mislim, da za podužanje življenja nemamo drugoga zroka. Prosim i zato Boga z globočine svojega srca rekoč: Gospod, trpeti, ali vmreti; drugo ne prosim“.

Z tem si je zaslúžila Treza tisto veliko miloščo, ka je mogla zaročnica Jezusa Kristusa postati ki gda bi njoj železen cvek prekdao, jo je za zaročnico svoje lübezni i križa posveto. „Glej te cvek — pravo njej je Gospod — to ti naj bo znamenje, da boš od dnes mal moja zaročnica, dozday si ne bila toga vredna, ali zatem ne gledaj mojo čast samo kak čast svojega stvoritela, krala i Bogá, nego da si mi prava zaročnica, odsehmas je moja čast tvoja i tvoja čast je moja.“

Eden den je od preobilne kipeče lübezni zdehnola, ka če bi se ravno veselila dúši stoječoj od svoje na višišoj stopnji nebeske dike, tomi bi se pa že ne mogla veseliti, če bi pri kom od sebe vekšo lübezen do Boga spoznala. To je, zmerom je natom

bila, naj se za Božo diko trüdi, ali kelikoli je včinila, njenoj velikoj lübezni je ne bilo zadosia. „Gospod — zpregovorila je — bojim se živeti, da bi ti ne služila, da je nikaj ne zadosta meni i z kim bi ti mogla samo nikeliko svoj dug plačati.“ Čemi se je v tom žitki jedino veselila, i zakoj je Boga neprenehoma prosila, je v sledeče reči spravila: „O moj Bog, jedino za tvojo lübezen smo stvorjeni, i da že moremo živeti, celo tebi ščemo živeti. O dabi svojega haska nigdar ne iskali. Da, si je li mogoče vekši dobiček misliti, kak vživati tvoje dopadenje? O moj Bog, ka sam čineča, naj se ti dopadnem?“ To je, celi žitek njoj je samo lübezen bio i nigdar je drügo ne iskala, kak dopadenje svojega nebeskoga lüblenika, kaj jo je na to spravilo, ka — kak homo pri njenoj smrti vidili — žitek njoj je te ogenj lübezni vničo.

Sad toga premišlavanja.

Hasek, ki si ga z toga premišlavanja zajeti moremo, se razvidi z rečih Gospodo-

vih, štere je sv. Terezii pri ednoj priliki pravo i z šterimi njej je na znanje dao, ka prava lübezen v tom žitki ne stoji v živanji nebeskih sladkostih, nego v spunjavanji Bože vole i v mirovnom prenašanji vsake nevole i vsakoga trpljenja. Misliš hči moja — pravo njoj je Gospod — ka je vrednost v živanji? Nikak ne, nego v deli, v trpljenji i v lübavi. Gledaj samo moj žitek, samo trpljenje je bio. Če varvajočo mojo mater vidiš, tüdi si ne misli, ka je ona to radost brez velikoga trpljenja vživala? ravno ne. Da od onoga hipa, ka njoj je Simeon te reči odkrio: Boleznosti meč ti prehodi düšo-moj nebeski Oča njoj je razum tak močno presveto, da je vso moje trpljenje naprejvidila.

Veri mi to tüdi hči moja — djao njej je ešče — ka koga moj Oča najbole lübi, tistoga z največšim trpljenjom pohodi i ka trpljenje i lübezen se z ednov merov merita. I bi ne mogeo svojo lübezen proti tebi bole zkazati, kak če ti tisto dam, kaj sem samomi sebi zvalo? Vrzi pogled na te rane! Tvoje bolečine stalno ne bodo nigdar tak

velike. Objokavaj z menov pogübo posvetnjakov, ki na vso moč trpljenji nasprotno iščejo. Nespametno bi bilo misliti, ka bi moj Oča tiste meo za prijatele, ki nikaj neščejc trpeti, da on ravno tiste vodi po poti trpljenja, štere tak jako lübi.“

Če zato lübezni najbolje vrednoga Boga istinsko ščemo lübiti i neščemo se sebi, nego njegovomi srci dopasti, nasledüvati moremo oni lepi navuk, šteroga je svetnica sama včila i obdržavala: „Mej stalno želo z lübezni do Jezusa vu vsem i v vsakoj pri- liki kaj trpeti. Konči se nehaj na Božo volo v svojih težavah.“ Ednoj pobožnoj düši je pa svetnica že po svojoj smrti to pravila: „Potrüdi se, naj si spraviš tisto želenje, z šterim sem jaz v mojem žitki trpeti i vmreti želela, naj žnjim spuniš volo Božo.“

Spunimo tisto tüdi, na kaj nas je sve- tica z vün toga včila: to je zročimo se goreče na den petdesetkrat Bogi z tem vro- čim želeujom, naj se njemi dopadnemo.

V to formo veliko veselje spravimo Bogi i križa svojega niti ne bomo čütili; ár -- pravi svetnica — samo tisti čüti

svoj križ, ki ga po sili vlačí za sebov, ne pa tisti, ki ga radovolno ošepne. Kak skopač ne čúti težino svojih penez, liki se njemi radúje, i se tem bole radúje, kem več more nositi, ravnotak Boga lúbeča dúša se túdi tembole veseli, kem več more za Boga trpeti, da sprevidi, ka če svoje trpljenje Bogi zroči, z tem svojemi lúblenomi Gospodi posebno prijetno delo opravi.

Molitev.

Serafinska sveta devica, Križanoga lúblena zarožnica, ki si že v svojem zemelskom življenji v tak velikoj lúbezni plamtela do mojega i svojega Boga i v nebi zdaj gotovo ešče v čistejšem i vekšem ognji lúbezni goriš, ki si nateliko želela, naj Boga vse lúbi, prosim te, spravi i meni bar eno iskrico z plamna te svete lúbezni, naj v njej pozabim na svet, na stvorjenja i na sebe i naj vse svoje misli, žele, nagibe tak ravnám, da spunim volo te najvekše Dobrote, štera je vredna, da jo popolnoma hógam i nezmerno jo lúbim. Prosi za mé i

skrbi se, naj k tebi spodobno se i jaz vužgem od bože lübezni.

O moj Bog k tebi zdihavam z rečmi te svetnice: O lübiteo düš, ki me nateliko rad maš, da jaz to nemorem zapopadnoti, prosim te, naj slüži moja düša tebi i naj ti slüži na takši način, šteri je bole tvojemi kak mojemi dopadenji primeren.

I ti prečista devica Marija, ki si bila i si pred vsem stvorenjom najbole lübezni vredna, ki te je Bog najbole lübo i ki po tebi smo mi tüdi deležni bože lübezni: stoj mi na strani i pomagaj mi, naj ne živem duže nezahvalno proti Bogi lübeznivrednomi, ki je mene tak vroče lübo. Amen.

IV.

O popolnosti sv. Treze.

K dosegi popolnosti je dvoje potrebno, vroče zelenje i močno nakanenje. Vroč hrepenenje po popolnosti je zmožen napredek za posvečüvanje; da zenkraj Bog svoje milošče samo tistim düšam da, štere je gladüjejo, kak v svojem slavospevi vči

Blažena Devica z temi rečmi „Lačne je napuno z dobrotami“. Zdrügikraj je pa to želenje zato potrebno, naj moremo med vsemi težavami, štere nas pri iskanji kinča popolnosti obsiplejo, stanovitni ostati. Da, ki ne žele popolnosti, se tüdi ne briga za njo; a vsaki trüd se nam pa sladek i lehk i vidi, če se za tisto mantramo, kaj vroče želemo. Zato blagrüje Gospod tiste, ki ne želejo samo, nego celo gladüjejo, vroče poželejo popolnost „Blaženi so, ki gladüjejo i žejajo pravico“.

Naši dobri sklepi naj bodo velikodüšni, naše misli se naj ravnajo na velika dela, ar od toga visi celo naše zveličanje, pravi v svojih spisih Treza, ta nebeska orla, ki njoj je Bože dopadenje iskajoča vroča žela peroti dala, naj hitro dosegne popolnost. V drügom mesti pa pravi „Naj ne bodo naše žele malenkostne, liki vüpajmo se v Bogi, ka če se poteremo, namali ta pridemo, kam je ž njegovov miloščov že teliko svetcov prišlo“. Onaista je navadna bila praviti, ka Bog lübi velikodüšne, batrivne düše, naj se samo v sebi ne vüpajo; i

se močno, ka odsehmal ščemo Boga, jedino Boga lübiti i nikaj drügo ne.

Molitev.

Oh moja slavna svetnica! veselim se z tebov, gda te v nebi vidim, kje zdaj svojega Boga z tistov vročov lübeznostjov moreš lübiti, štera je že tū na zemli tvoje za njega goreče srce zadovolila. Oj moja sveta mati, vzemi pod svoje varstvo mojo vbogo düšo, štera bi se z tebov zdrüžena rada vužgala na lübezen, do tiste brezmejne lübezni, štera je vredna vnoгих src lübézni. Prosi Jezusa za me, naj me sprejme v svoje prijateljstvo. I ti, božanski moj zveličitel! zakaj mi deliš teliko milosti. Ali razumim te, ti maj kinč, ti moje vse, ti pravi lüblenik moje düše; da me ti tak srčno lübiš, to ščeš, naj te jaz tūdi lü-bim, naj tvoj bodem naj mi srce več ne bo razdeljeno, naj jedino samo tebe mam rad i nikoga drügoga z vün tebe. I če si jedino ti lübeznivreden, te se tūdi dostaja, naj vse samo tebe lübi. Da mi pa pobüdjavaš to želo, daj, naj jo poresničiti morem i naj te lüvim, kak ti želeš. Da želeš moje

Ali sama žela ne zadostuje, da bi mogli popolnost dosegnoti, resno se tudi moremo nakaniti k tomi; da žela sama brez nakane nikaj ne vala: kak se to vnoгим dušam pripeti, štere so pune žel, ali nigdar se ne morejo nato podati, ka bi poistini za delo prijele i tak v svojoj mlačnosti odrevenejo brezi napredüvanja. Nato gledoč pravi sv. Terezia: Dosta raj mam kratko molitev, štera obilen sad rodi, kak na leta se raztegajoče moljenje, v šterom se duša nigdar ne more na koj pred Bogom dopadlivoga nakaniti.

Sveti Bernat pravi, ka vnoგი jedino zato ne postanejo sveti, ar nemajo batrivnosti. Nad tem se je jokala naša svetnica tudi, kričeč „O keliki obstanejo pod bregom, ki bi lahko na njegov vrh prišli“. Sem sliši Gospod — piše nađale v knigi „Samostanov nastavljenje“ — reč tvojega proroka, ka ti tak delaš, kak da bi obdržavanje tvoje postave trüdapuno bilo, bar jaz nikak ne spoznam zaruklavo ono pot, štera k tebi pela. V vnoгib rečéh sem sküšala, ka se on nikaj nema bojati, ki se je samo

se močno, ka odsehal šćemo Boga, jedino Boga lübiti i nikaj drügo ne.

Molitev.

Oh moja slavna svetnica! veselim se z tebov, gda te v nebi vidim, kje zdaj svojega Boga z tistov vročov lübeznostjov moreš lübiti, štera je že tü na zemli tvoje za njega goreće srce zadovolila. Oj moja sveta mati, vzemi pod svoje varstvo mojo vbogo düšo, štera bi se z tebov zdrüžena rada vužgala na lübezen, do tiste brezmejne lübezni, štera je vredna vnoĝih src lübézni. Prosi Jezusa za me, naj me sprejme v svoje prijateljstvo. I ti, božanski moj zveličitel! zakaj mi deliš teliko milosti. Ali razumim te, ti maj kinč, ti moje vse, ti pravi lüblenik moje düše; da me ti tak srčno lübiš, to šćeš, naj te jaz tüdi lü-bim, naj tvoj bodem naj mi srce več ne bo razdeljeno, naj jedino samo tebe mam rad i nikoga drügoga z vün tebe. I će si jedino ti lübeznivreden, te se tüdi dostaja, naj vse samo tebe lübi. Da mi pa pobüd-javaš to želo, daj, naj jo poresničiti morem i naj te lübitim, kak ti želeš. Da želeš moje

srce, glej odtrgnem je od ljubavi do stvorenj i je celo tebi dam. Če to ščeš, naj želem i iščem tvojo lübezen, poslühni me moj Bog! ar te i od serafinov ščem bole lübiti, ne zato, naj se med svetniki odlikujem, ali na veliko stopnjo nebeske dike pridem, nego jedino zato, naj se tebi morem dopadnoti. Če ti je po voli, pripraven sem vse muke pretrpeti ešče celo vekivečnost, naj te samo istinsko morem lübiti. Sliši me Gospod zavolo lübezni, štero maš do svojega svetoga sina Jezusa Kristuša i do svete Treze. I ti oh preblažena devica Marija, ti si moje celo vüpanje, od tebe čakam vsako dobroto. Amen.

V.

O poniznosti svete Terezije.

Ponizna srca boža lübezen v cil jemlje ; ešče, kak paciška sveta Magdalena pravi : poniznost je jedina náprava za pridobitev bože lübezni. Srce svete Treze je Bog tüdi samo zato osipao z telikimi kinči milosti, ár jo za ponizno spoznao.

Zavolo onoga globokoga spoznanja, štero njoj je Bog o velikosti svojega svetoga veličanstva i ljubavi dao, je male falinge za velike grehe mela, štere bi mi morebit niti med nepopolnosti ne računali. Ravno zato globoko se znišivša je zkričala: „Zadosta je Gospod! Henjaj gor z svojimi miloščami! Te tak nahitroma se spozabiš z moje nevernosti?“ Gda je na zapoved svojega spovednika svoje življenje popisala, ga je prosila, naj sme svoje grehe očitno pripovedati, ka bi — kak je rekla — duže sveta ne slepila, šteri jo za dobro ma. I če se je z kim o svojem lagojem žitki pogovarjala, kaj je dotični ne ščeó vervati, popaščila se je k svojemi nebeskomi zaročniki i tožečnjemi je pravila: Gospod, zakaj mi neščejo ti ljudje vervati? Že ne vem, kaj bi si začela? Na to pa če si je samo mislila, ka se milosti njej dane odkrijejo, jo je že nateliko mantralo, ka bi se rajši dala živa zakopati, naj se njej samo ne trebe pred svetom znova zkazati. Sama pravi, ka njoj je Gospod, naj jo v tom dugovanji pomiri, ete reči voščó: Treza, kaj se bojiš? Če ljudje

srce, glej odtrgnem je od lübavi do stvorenj i je celo tebi dam. Če to ščeš, naj želem i iščem tvojo lübezen, poslühni me moj Bog! ar te i od serafinov ščem bole lübiti, ne zato, naj se med svetniki odlikujem, ali na veliko stopnjo nebéske dike pridem, nego jedino zato, naj se tebi morem dopadnoti. Če ti je po voli, pripraven sem vse muke pretrpeti ešče celo vekivečnost, naj te samo istinsko morem lübiti. Sliši me Gospod zavolo lübezni, štero maš do svojega svetoga sina Jezusa Kristuša i do svete Treze. I ti oh preblažena devica Marija, ti si moje celo vüpanje, od tebe čakam vsako dobroto. Amen.

V.

O poniznosti svete Terezije.

Ponizna srca boža lübezen v cil jemlje; ešče, kak paciška sveta Magdalena pravi: poniznost je jedina náprava za pridobitev bože lübezni. Srce svete Treze je Bog tüdi samo zato osipao z telikimi kinči milosti, ár jo za ponizno spoznao.

Zavolo onoga globokoga spoznanja, štero njoj je Bog o velikosti svojega svetoga veličanstva i ljubavi dao, je male falinge za velike grehe mela, štere bi mi morebit niti med nepopolnosti ne računali. Ravno zato globoko se znišivša je zkričala: „Zadosta je Gospod! Henjaj gor z svojimi miloščami! Te tak nahitroma se spozabiš z moje nevernosti?“ Gda je na zapoved svojega spovednika svoje življenje popisala, ga je prosila, naj sme svoje grehe očitno pripovedati, ka bi — kak je rekla — duže sveta ne slepila, šteri jo za dobro ma. I če se je z kim o svojem lagojem žitki pogovarjala, kaj je dotični ne ščeovervati, popaščila se je k svojemi nebeskomi zaročniki i tožečnjemi je pravila: Gospod, zakaj mi neščejo ti ljudje vervati? Že ne vem, kaj bi si začela? Na to pa če si je samo mislila, ka se milosti njej dane odkrijejo, jo je že nateliko mantralo, ka bi se rajši dala živa zakopati, naj se njej samo ne trebe pred svetom zbuova zkazati. Sama pravi, ka njoj je Gospod, naj jo v tom dugovanji pomiri, ete reči voščo: Treza, kaj se bojiš? Če ljudje

spoznajo milošče tebi dane, ne morejo drügo činiti, kak ali mene hvaliti, ali na tebe mrmrati. Te reči — piše svetnica — so me pomirile.

Ali Treza je ne slišila v vrsto tistih poniznih, ki bar včasih ponizno mislijo i tak tüdi govorijo o sebi, ali ne morejo zetrpeti, da bi drügi tüdi raznašali njihove falinge i bi se zato zavrgli. Ne, naša svetnica, kak vsaki pravi ponizen, se je za hüdobno držala i za takšo se je ščela i od drüгих držati. Ka ešče to je pravila, ka prijetneše igre bi ne mogla poslušati, kak gda njoj falinge na oči mečejo. Večkrat se je i zgodilo, ka so se ž nje norčarili, so jo zavrgli i nespodobno ž njov ravnali, ali njena ponizna düša se je dosta bole veselila tomi ponižanji, kak hvalam i češčenji, z šterim so jo drügi osipali. Kelikokrat se je zgodilo, gda je Bogi na čast samostane postavljala, ka so se njoj conali zkažlivkov, vkanlivkov i norov! ali ona se niti z rečjov ne zagovarjala, nego mučala je i radüvala se je ponižanji. V Sevillo pridoč so jo z špotom i naočime-tanjem gorsprijali, na koj je ona samo teliko

Obslednjim ne čakajmo to, da bi se nad vsem tem čütnost ali spodnji del naše düše veselila, nego delajmo poleg plemenitešega düševnoga navdihaja i zadovolimo se ztem, ka se Bogi dopadamo. V te namen bi jako zveličavno delo bilo med molitvov se na vse mogoče ponižanje pripraviti i Jezusa pa Marijo prositi, naj nam ponüdita moč za zvršitev svojih dobrih sklepov.

Molitev.

Oh sveta moja zagovornica, ki si z svojov velikov poniznostjov srce svojega Boga ranila, na lübézen tvojo, štero si do Jezusa i Marije gojila, te prosim, spravi meni tüdi poniznost, naj po tvojem zgledi spodoben postanem k Ježuši na tom sveti nateliko zniženomi i z tebov ga enkrat v nebi morem viditi i lübiti.

Ti pa, oh ponizen Jezus, ki naj bi mene na prenašanje ponižanja navčio i je zame olehkoto i posladio, si se od vseh bole dao zniziti i zavrčti nateliko, da si pun z špotami zavrženec lüdstva postao: glej smi-

spoznajo milošče tebi dane, ne morejo drugo činiti, kak ali mene hvaliti, ali na tebe mrmrati. Te reči — piše svetnica — so me pomirile.

Ali Treza je ne slišila v vrsto tistih poniznih, ki bar včasih ponizno mislijo i tak tudi govorijo o sebi, ali ne morejo zetrpeti, da bi drugi tudi raznašali njihove falinge i bi se zato zavrgli. Ne, naša svetnica, kak vsaki pravi ponizen, se je za hūdobno držala i za takšo se je ščela i od drugih držati. Ka ešče to je pravila, ka prijetneše igre bi ne mogla poslušati, kak gda njoj falinge na oči mečejo. Večkrat se je i zgodilo, ka so se ž nje norčarili, so jo zavrgli i nespodobno ž njov ravnali, ali njena ponizna dūša se je dosta bole veselila tomi ponižanji, kak hvalam i češčenji, z šterim so jo drugi osipali. Kelikokrat se je zgodilo, gda je Bogi na čast samostane postavlala, ka so se njoj conali zkažlivkov, vkanlivkov i norov! ali ona se niti z rečjov ne zagovarjala, nego mučala je i radūvala se je ponižanji. V Seville pridoč so jo z špotom i naočime-tanjom gorsprijali, na koj je ona samo teliko

Obslednjim ne čakajmo to, da bi se nad vsem tem čütnost ali spodnji del naše dūše veselila, nego delajmo poleg plemenitešega dūševnoga navdihaja i zadovolimo se ztem, ka se Bogi dopadamo. V te namen bi jako zveličavno delo bilo med molitvov se na vse mogoče ponižanje pripraviti i Jezusa pa Marijo prositi, naj nam ponüdita moč za zvršitev svojih dobrih sklepov.

Molitev.

Oh sveta moja zagovornica, ki si z svojov velikov poniznostjov srce svojega Boga ranila, na lübézen tvojo, štero si do Jezusa i Marije gojila, te prosim, spravi meni tüdi poniznost, naj po tvojem zgledi spodoben postanem k Jezušu na tom sveti nateliko zniženom i z tebov ga enkrat v nebi morem viditi i lübiti.

Ti pa, oh ponizen Jezus, ki naj bi mene na prenašanje ponižanja navčio i je zame olehkoto i posladio, si se od vseh bole dao zniziti i zavrčiti nateliko, da si pun z špotami zavrženec lüdstva postao: glej smi-

leno na moje gizdavo srce! Da sem dozdam tak prevzetan bio, oh moj Jezus, ne sem se ti spodobio. Pa spoznam, ka v nebo ne morem priti, če ti spodoben ne postanem.

Oh moj nedužen Odküpiteo! ti si za mojo volo teliko ponižanja pretrpo, jaz sem pa z lübavi do tebe niti to ne šče prestati, da bi me samo malo ločili. Znam, kak dostakrat bi si bio zaslüžo, ka bi se na veke v pekeo süno; ali to tüdi spoznam, ka mi je gizda ne drügo, kak vredna kazen mojih grehov.

Zato, oh moj Jezus, več neščem gizdav biti, nega želem se ponižati, kak si se ti ponižao. I da sem se podstopo tvoje nezkončano veličanstvo i dobroto tak dostakrat razžaliti, odséh mahl mirno preuesem vsako ponižanje, naj se ti samo povidim. Ali kaj mi valajo obečani dobri sklepi, če mi je ti, oh moj Jezus, ne boš pomagao doprinesi. Ali, da ščeš, naj se zveličam, prosim te na vrednost tvojega trpljenja, pomagaj mi prenesti vsa tista ponižanja, štera me v žitki čakajo.

Ti pa, lüblena moja mati Marija, ki si

da bi jo na pot vekivečnosti okrepila i blaženo njeno dušo na svoje krilo sprejela.

Spodobno velika častivka je bila naša svetnica i svetoga Jožefa, slavnoga zaročnika Marijinoga, pa ešče to lahko pravimo, ka je razširitev česti toga dičnoga svetca posebno svete Treze zaslüga. Že kak gingavo dete je veliko pobožnost hranila do svetoga Jožefa i v ničesa se ne podala brez toga, da bi se njemi v obrambo ne bila zročila liki svojemi oči i gospodi, kak ga je navadna bila z lübezni i z poštenja zvati. Sledi je na njegovo ime i njemi na čast več samostanov gorpostavila. Gda so po zapisanji svete Treze med svetnike ništeri teh kloštrov njeno ime gorvzeli, svetica se je prikazala v Avili ednoj nünii po imeni Izabelli i njoj zapovedala, naj znova sprejmejo svetoga Jožefa ime, ztem takorekoč pokazavši, da za njegovo čast nakeliko gori ešče i v nebesâh.

Znano nam je, kak se je naša svetica z poniznosti zadržavala odkrivanja od Boga doblenih milosti, ali, naj češčenje svetoga Jožefa napredüje, rodovolno je odštela vse

leno na moje gizdavo srce! Da sem dozdam tak prevzetan bio, oh moj Jezus, ne sem se ti spodobio. Pa spoznam, ka v nebo ne morem priti, če ti spodoben ne postanem.

Oh moj nedužen Odküpiteo! ti si za mojo volo teliko ponižanja pretrpo, jaz sem pa z lübavi do tebe niti to ne šče prestati, da bi me samo malo ločili. Znam, kak dostokrat bi si bio zaslüžo, ka bi se na veke v pekeo süno; ali to tüdi spoznam, ka mi je gizda ne drügo, kak vredna kazen mojih grehov.

Zato, oh moj Jezus, več neščem gizdav biti, nega želem se ponižati, kak si se ti ponižao. I da sem se podstopo tvoje nezkončano veličanstvo i dobroto tak dostokrat razžaliti, odsehmahl mirno preuesem vsako ponižanje, naj se ti samo povidim. Ali kaj mi valajo obečani dobri sklepi, če mi je ti, oh moj Jezus, ne boš pomagao doprinesti. Ali, da ščeš, naj se zveličam, prosim te na vrednost tvojega trpljenja, pomagaj mi prenesti vsa tista ponižanja, štera me v žitki čakajo.

Ti pa, lüblena moja mati Marija, ki si

da bi jo na pot vekivečnosti okrepila i blaženo njeno dušo na svoje krilo sprejela.

Spodobno velika častivka je bila naša svetnica i svetoga Jožefa, slavnoga zaročnika Marijinoga, pa ešče to lahko pravimo, ka je razširitev česti toga dičnoga svetca posebno svete Treze zaslüga. Že kak gingavo dete je veliko pobožnost hranila do svetoga Jožefa i v ničesa se ne podala breztoga, da bi se njemi v obrambo ne bila zročila liki svojemi oči i gospodi, kak ga je navadna bila z lübezni i z poštenja zvati. Sledi je na njegovo ime i njemi na čast več samostanov gorpostavila. Gda so po zapisanji svete Treze med svetnike ništeri teh kloštrov njeno ime gorvzeli, svetica se je prikazala v Avili ednoj nüni po imeni Izabelli i njoj zapovedala, naj znova sprejmejo svetoga Jožefa ime, ztem takorekoč pokazavši, da za njegovo čast nakeliko gori ešče i v nebesâh.

Znano nam je, kak se je naša svetica z poniznosti zadržavala odkrivanja od Boga doblenih milosti, ali, naj češčenje svetoga Jožefa napredüje, rodovolno je odštela vse

tiste milošče zvnredne, štere je po njegovoj pripošnji zadobila. V svojem življenjepisi to pravi, ka ne pomli, da bi bila od njega ne zadobila, česa ga je prosila. Velike milošče, štere mi je Bog po po tom slavnem svetci dao i preobilne dūševno-telovne nevarščine, šterih me rešo, so zaistino čūdevredne. Tak se mi zdi, ka je Bog drūgim svetnikom oblast dao, naj k njim pribežajoče v nikih potrebah pomagajo ; ali pri tom slavnem svetniki sem pa to skūsila, ka v vseh nevolah pomaga.“

„Gospod nam ztem takorekoč na znanje šče dati, ka kak njemi je na zemli pokoren bio, tak v nebesah tūdi vse včini, kaj sveti Jožef prosi od njega“.

„Vsakoga bi rada nato vzela, ka bi posebno veliko pobožnost gojio do toga slavnoga svetnika, da sem jaz telikokrat skūšavala, ka nam nezgovorno dosta milošč more spraviti. Ne se ešče niednoga njegovoga posebnoga častivca poznala, na kom bi tūdi veliki napredek v jakostah ne bila opazila. To edno prosim na lūbezen božjo, ka, ki mi ne verje, naj sam skūšava“.

Sad toga preišlavanja.

Za neskončanimi zaslugami Gospoda Jezuš-a-pravi saleški sveti Frančišek-je obramba Blažene Device tak zmožna i za dušo nateliko zveličavna, ka, kaj se mene tiče, se toga držim: Ona je naša najvarnejša podpora pred Bogom. Suarez oča tüdi to trdi, ka poleg misli svete materecerkve je Blažene Device obramba ne samo hasnovitna, nego ešče potrebna, da je to bože ravnanje, naj se mi vsake milosti po Marijinoj priprošnji vdeležimo. Lübimo zato Marijo, i često k njej pribežimo, če blaženi i sveti ščemo biti. Imenüjmo Marijo z svetim Bernadom „Za zrok vsega našega vüpanja; z sv. Bonaventurom „Zveličanje k njej pribežajočih“; z sv. Germanom „Zdihaj krščenikov“; z sv. Augustinom „Jedino pribežališče grešnikov“; pozdravimo jo naslednje z celov cerkevjav „Življenje, sladkost vüpanje, bodi pozdravljena, lepa devica Marija!“

Ali sv. Treza je to tüdi pravila, ka ne more prerazumeti, kako bi mogo što istinsko častiti nebesko kralico breztoga, da ne

bi posebne ljubavi čüto do njenoga zaročnika, slavnoga sv. Jožefa, ki se je na tom sveti teliko trüdio v službi Blažene Device i njenoga sv. Sina, presladkoga Jezusa. — Prosimo zato našo svetnico, naj i nam sprosi pravo češčenje do device Marije i svetoga Jožefa.

Molitev,

Radüjem se, oh sv. Terezia, ka si zdaj v družbi sv. Jožefa v nebesah, ki ti je na zemli tak velike milošče spravo i te je nateliko lübo. Da se njemi zdaj že zahvalüješ i se radüješ nad tistov velikov dikov, z šterov ga je Jezus venčao, zroči i mene v obrambo toga zmožnoga svetnika i prosi ga, naj me vbogoga grešnika posebno zagovarja. Ali obrni se, prosim te, k božoj materi tüdi, štera vse more i se hvali, da je obramba grešnikov; pravi njej, ka sem jaz tüdi grešnik i te najnevolnejši med vsemi grešniki. Prosi jo, naj me od dnes mao z milostivnimi očmi gleda i me podpira v skušnjavah, najbole pa v smrtnoj vüri! Povej njej, ka

jaz svoje zveličanje od njene priprošnje pričakujem. Povej njoj to, o draga moja patrona! ona te zastalno bo poslühnola; da če te je že na tom sveti tak lübila, keliko bole te lübi v nebesah, gde jo ti tüdi bole lübiš i častiš. — Kak je Marija pri Jezusi moja zagovornica, tak bodi ti sv. Treza, pri Mariji mi prprošnjica.

Ali k tebi se tüdi obrnem, dični moj patron, sv. Jožef! ne odreči mi, najnezahvalnejšemi grešniki na zemli svojega zagovorništva. Prosim te to na tisto lübav, štero si meo do svojega Jezusa, do svoje nevtene zaročnice i verne častivke, svete Treze, ki se je teliko trüdila na zemli, naj povekša tvojo slavo. Daj, naj jaz tüdi, kak ti, v naročah Jezusovih i Marijinih düšo püstim.

I ti, Blažena devica Marija, ki si zveličanje, tolažba i kinč düšic, včini, naj jaz tvoj sluga, tvoj častilec postanem, ki v tebe položim vse svoje vüpanje.

O moj sladki, lübeznivi Zveličiteo! Ti znaš, ka samo zato prosim zagovorništvo device Marije, sv. Jožefa i sv. Treze, naj te ne zgübitim, naj te na veke morem lübiti.

O moj Bog, jedini predmet moje ljubavi i krao mojega srca. Vladaj me i vse moje, občutke moje i zmožnosti moje i po sladkoj oblasti svoje ljubavi napravi, naj sem ti vuvsem pokoren, naj sem popolnoma tvoj! O moj krao i moj oča, tebi darujem celo svojo volo, vso prostost, sprejmi me i ravnaj z menov, kak se ti vidi! Daj, naj jaz tebe ljubim, ti pa mene, drugo ne želem; če lübezen tvojo mam, popolnoma sem zadovolen. Amen.

VII.

Od srčne ljuborane svete Terezije.

Od onoga hipa mal, ka je Jezus Trezo tak lübeznivo za svojo zaročnico postavo, jo natoliko prehodila lübezen do Jezusa, ka je zdaj že drugo ne mogla premišlavati, nego samo to, kako bi njemi mogla zahvalna biti! Vidiš, keliko je dužna svojemi božanskomi zaročniki i nakeliko je preslaba telikim miloščam se vredno včiniti, zkrinola je večkrat z zaročnikom v pesmi pes-

mij: „Podpirajte me z rožami, krepite me z jabokami, ar omedlem od lübeznosti.“ Te si je tak pomagala, ka si je želo obüdila, da bi mogla kem več trpeti i Bogi se kem bole dopasti; ali je pa mreti želela, naj more Boga popolnej lübiti. Z temi rožami se je vrlila Jezusi. Ali ešče bole se je brigala, naj svoje hrepeneče srce okrepi z sadovi lübezni to je z svetimi opravili, pokorili, z ponižanji, posebno da z onimi vnogimi trüdami, štere je pri ponovljenji svojega reda nase vzelo i pretrpela; gda je najmre v svojem siromaštvi, od lüdih ostavlena, od velikašov svetnih ztirana do dvatreseti kloštrov gorpostavila. Ali vse to je ne zadovolilo njenoga srčnoga želenja, z šterim se ščelasvojemi božanskomi zaročniki dopasti i odkrila njemi je, ka duže ne more te muke prestati, štero njej dela ta misel, ka za te vnoge milošče ona tak malo more povrnoti. Zatogavolo se je tüdi ne redko zgodilo, ka jo lübezen ščista prevzela i vužgala.

Oh kak lepa prikazen je mogla biti za nebeske düše njo obdajajoče, gda so to lübko zaročnico Križanoga tak hrepeneči

čüle „Prisiljavam vas, hčere Jeruzalemske, če najdete mojega ljublenca, naznanite njemi, ka od lübezni omedlevam.“

Sad toga svetoga medlenja vtom stoji po navuki svetih očakov, ka se dūša z sebe i z vsega, kaj ešče lübi zpozabi, i niti ne misli na drügo, samo naj svojega ljublenca razveseli. Sem je dospela naša serafinska svetnica tüdi, ka se je namreč v svojem svetom hrepenenji z vsega pozabila, kaj je na lübezen božo ne kazalo. Od Boga ljublena i njega telikaj ljubivši, je zvün Boga drüge radosti ne iskala, je drüge plače ne želela, kak, da ga more vsigdar bole i bole lübiti. Ali, kak se lovec trüdi, naj ovarani plen raniti i v roke dobiti more, tak je činio nebeski dūšolovec Jezus Kristus z sv. Trezov tüdi, gda njoj je srce, štero je popolnomo ščeo meti, po ednom serafi dao raniti. Poslūšajmo, kakda popiše sama svetnica to zvünredno mišoščo v 29. poglavji svojega življenjepisa : Kre leve strani sem pri sebi ednoga angela vidila ; mali je bio i jako lepi ; lice njemi je gorelo, kak serafinom. V roki sem njemi strlico

vidila, na štere konci je mali ogenj goro. To strlico mi je do kraja večkrat v srce porino, i gda jo znova vüpotegno, tak sem čütila, kak, da bi mi en del srca odtrgno, zatem me je pa od lübezni bože ščista vužgano na se nehao. Bolečina je tak velika bila, ka sem prisiljena bila jauvkati; ali poleg toga je radost, štero je ta bolečina zroküvala, tak nezmerna, ka se je düša ne žele rešiti i jo zvün Boga drügo ne zadovoli. Popravici je to ne telovna, nego düševna bolezen, bar se je telo tüdi vdeleži i ne v maloj meri. To lübeznivo občevanje med Bogom i düšov je tak sladko, ka Boga za njegovo dobroto prosim, naj jo da kušati tistomi, ki bi znao dvojiti v mojih rečeh.

Oh lübeznivredna rana — moremo tü zkríknoti — oh sladka bolečina, oh zaželeni ogenj, rana, ki na lübezen do tistoga vužigaš, ki te je napravo. Oh sladka rana, ki si slajša od vse radosti sveta! Oh ogenj zaželenejši od vseh kralestv sveta! Ti si najdragši dar, šteroga nebeski zaročnik svojim vernim zaročnicam da. Tisti dar si ti, šteri neposredno z lübeznipunoga božega srca zhaja i po šterom, po rečâh naše svet-

nice se zvün Boga z ničesom ne zadovolji. Ki globoko rano nosi na svojem srci, podmôreš misli na tistoga, ki jo je naredo; i če bi ravno želeo pozabiti, sama bolečina bi ga spominjala. Spodobno ne more od Jezušove lübezni ranjena düša živeti brez-toga, ka bi Jezüsa ne lübila, nanjega ne mislila. I če bi svet i stvari ravno želele düšo od Jezusove lübezni odtrgati, srčna rana jo z sladkov silov vleče na tistoga misliti i z lübezni njega želeti, ki jo je z lübezni naredo. Tak se je to i z našov sveticov godilo, ki povedane milošče zgodbo z temi rečmi dakonča: okoli sem hodila, tak dabi zvüna sebe bila i ne sem ščela ne viditi, ne slišati, samo sem se veselila v svojoj bolečini, štera je zame vekše veselje bila, kak kakše bi v vsom stvorenji zemle mogla najti.

Ali, oh Bog moj! Što bi ne bio pripraven sprejeti muko, če se ešče sme za muko zvati, štera tak sladko lübezen rodi, ka svetnike v nebi razveseljava i je skoz vso večnost z radostjov napunjava! Naj se pa srce tak sveto vužge, i tak rani zvün Boga se mora vse ž njega ztirati. Stvaram se

more velikodüšmo odpovedati i njim to kričati: Kaj ščete ešče od mene svet, časti, bogastvo, stvorenja. Glejte, odpovem se vam, ostavim vas, z Bogom. Moj Bog je na lübezen vužgao, je rano moje srce. Celo moje srce je dobo za svojo lübezen i naznano mi je, ka tečas ne bo z menov zadovolen, dokeč popolnoma ne bom njegov. Püстите me zato, vi stvorenja, ar me ne morete zadovoliti, niti ne želem veselja od vas; blagrüjte tiste, ki vas iščejo. Meni je več nikša briga ne za vas. Ali kaj te jaz ščem? Kaj? Boga, jedino Boga. Če njega mam, zadovolen sem. Zadosta dugo sem vas rad meo, zadosta dugo sem vas slüžo. Ostalo življenje, bodisi kratko, ali dugo, jedino tistoga Boga lübezni posvetim, ki me je prle lübo, ki na vso mojo lübezen računa i ki je nje tüdi jedino vreden.

Sad toga premišlavanja.

Tožimo se, ka Boga iščemo, i ga ne najdemo. Odtrgni si srce od vsega — pravi sv. Treza — i zatem išči Boga, i najšeo ga boš. Da ovak se nam lüblene reči vsigdar pred očmi vrtijo i nam ne püstijo Boga najti.

„Oh! kak bi rad k nikiim dūšam govorio — pravo je ednok Gospod sv. Trezi — ali svet tak veliki krik zažene okoli njihovoga srca i njuvih vūh, ka ne zastopijo moje reči. Oh, da bi se samo malo nazajdržale od sveta! V vnogih molečih dūšah ne ga bože lūbezni, ar njim je srce ešče te, gda molijo, puno z zemelskimi nagibi. Zato pravi lojolski sv. Ignacij, ka si edna vsega odslobojena dūša v četrt vūri z molitvov več pridobi, kak drūga, če vūre dugo moli. Kak ptica v zrak leti, če se zanke reši, tak se zdigne dūša tūdi taki k Bogi, kak je prosta zemelskih nagnenj.

Vučitelje dūhovnoga življenja pravijo, ka nas naše razne falinge, slabosti ne morejo zadržavati v napredki na poti popolnosti, če si dūša prizadeva, naj ponizno mirna včasi stane, kak se je poteknola, ali te najmenši nagib je pa veliki zadržek na poti popolnosti. Sv. Augustin pravi, ka je rimski senat dovalo molbo tresetijezer bogov keliko jih jeh pač po celom sveti bilo, ali molbo krščanskoga Boga je prepovedo, ar je znao, ka se te samo sam da moliti i

zato ga je za gizdavoga zvaol. I prav je meo senat, ne v to formo, kak da bi naš Bog gizdav bio, nego v te račun, ka jedino on šče moljen biti, ar je jedino on pravi Bog. — Tolvaj je zadovolon, če samo en del dobi, ali lastnik celo žele. Bog tak sam šče naše srce meti i zato zapovedava vsem: „Lübi Gospoda Boga svojega z celoga srca svojega“.

„Natom bodi — piše sv. Treza ednomi redovnomi prednjeki“ — naj düše nagneš, ka se vsega odvežejo, ar so nato pozvane, naj zaročnice postajeno lübosumnoga krala, ki to žele, naj se iz samih sebih spozabijo.

Natem bodimo, ka si srce od nasladnosti po brozdenji naših občütkov od častih po svetoj poniznosti, od rodbine po odpovedanji, naslednje od lastne vole po pokorščini do svojih prednjih odtrgnemo, ponavljajoč to molitev „Čisto srce stvori v meni, ol Bog!“ Daj mi, Gospod, prazno i od vsega zemelskoga nagnenja čisto srce, štero naj celo od tvoje lübavi gori.

Molitev.

Oh serafinska sveta Treza, ki si tak

veliko ljubav gojila do svojega bežanskoga zaročnika i si natoliko gorela od njegove lübezni i si bila ranjena: prosi zame, naj se i jaz ranim i na ljubav vužgem do Boga, i od dnes mal pozabim stvorenja, jedinc za njega gorim, ki jedino zasluži našo ljubav.

Ti pa, moj boži lüblenik, dragi moj Jezus, da ščeš, naj te ljubim, na zaslužke tvoje najsvetejše krvi, na čistost tvoje deviške matere, na plamtečo lübezen sv. Treze, tvoje ranjene zaročnice te prosim, včini, naj mi srce, štero si samo zato stvoro, naj tebe, kak svojega Boga i vse svoje lübi, od dnes mal dobrote sveta za takše ma, kakše so po pravici: namreč za ničemerne, štere se moro zavrči i naj ednok te že začne istinsko lübiti i za takšega meti, kakši po pravici si, námre za jedino neskončno dobro. Oh moj Bog, prosim te, ne zavrži ljubav ednoga srca, štero je proti tvojoj voli tak dolgo stvari lübilo. Spoznam, ka sem te ne vreden lübiti; ali ti si zato ne gorhenjao biti tisti nezkončne lübezni vreden Bog biti, ki si bio i si. Dopüsti i daj, naj te jako ljubim, i naj zvün tebe nikaj ne ljubim.

O moj lübeznivi Zveličiteo, če bi te

lūbo i po pravici lūbo, te bi nagnenje do zemelskih rečih ne melo mesta v mojem srci.

Ali, zakaj tūdi ne prevzemeš celo mojega srca, Gospod, gda ti je brezpogojno davam?

I če se mi srce ešče stvorenj drži, reši je po sladkoči svoje lūbavi. Moj Bog, moj Bog, moj Bog! Pridi že ednok v moje srce i osmrti, vniči v njem po svetom ognji tvoje lūbavi vse žele, skrbi, nagibe, šterih predmet si ne ti.

Deva Marija, mati moja, pomagaj mi! Jezus, lūbav moja, poslūhni me, ar tvoji zaslūžki prekosijo mojo hūdobijo. Naj oblada tvoja dobrota mojo lagojino, naj zmaga tvoja brezmejna lūbezen moje nezahvalno srce. Amen. To prosim, to se vūpam, tak naj bode!

VIII.

O želenji svete Terezije po smrti.

Če se posvetnjaki bojijo zgūbiti minlive i zanikojne posvetne reči, še bole se bojijo svetniki zgūbiti Boga, nezkončano i vekivečno dobroto, ki je v nebi sebe obečao za najem tistomi, ki ga na tom sveti lūbi. I da se svetci na zemli ne bojijo drū-

goga, kak greha i toga, ka bi po grehi svojega lübeznivoga Boga prijateljstvo znali zgübiti, zato celo njuvo želenje ta meri, naj morejo v božoj milošči mreti i po svojoj smrti njegovo lübezen i posest si morejo skoz vso večnost zagotoviti.

Zatogavolo je smrt, štere se lübitelje toga sveta najbolje strašijo, prijatelov božih največše poželenje, da po rečah sv. Bernata je ona za te blažene dūše ne drügo, kak konec njihovih nevol i vrata blaženoga večnoga žitka. Zato čitemo, ka so svetniki to zemlo za vozo imenüvali i prosili Boga, naj njim dūšo te voze reši. Ali pa, ka so z sv. Pavlom za smrt meli te žitek i zdihavali „Što me me odslobodi tela te smrti?“

I što bi tüdi bio mogoči popisati ono močno želo, z šterov je naša svetica po smrti hrepenela, posebno potem, ka jo je Gospod na svojo popolno lübezen pozvao? V svojem življenjepisi pravi, ka je to njeno želenje po smrti i po videnji božega lica tak veliko bilo, da je komaj mogla na svoje grehe misliti, bar je ovak vsigdar nje objokavala. Da je vidila, ka dokeč žive, je vsigdar v greha nevarnosti i zna Boga

zgubiti, vsaki den, vsaka vüra se njoj je nezkončano duga zdela i zato je zdihavala: „Oh moj Bog, dokeč te žitek trpi, večnost mi je v nevarščini. Oh žitek, ti si neprijatelj nojemi blaženstvi, da bi te že mogla dokončati! Samo zato te trpim, ar te i Bog trpi, samo zato te gordržim, ar si njegova last; ali ne postani mi za nezahvolnoga izdajavca! Oh, gda mi napoči tisti blaženi den, šteroga se pogrozim v nezkončno morje najveške pravičnosti i več ne bom mogla grešiti.“

Poleg te velike bojazni Boga razžaliti je goreče želela Treza jedini predmet svoje lübezni od lica do lica gledati, kem popolnejše lübiti i žnjim se popolnoma zdrüžiti. Za toga zroka volo jo je žmetno stalo daleč oštati od svoje domovine i zato je zmerom jočič, zdihavajoč dopovedavala svojemi božanskomi zaročniki: „Oh moj Gospod! kako dugo bo trpelo ešče to pregnanstvo? Kaj si naj začnem v tom zapori se mantrajoč? Oh moj Jezus, kak dugo je človeče življenje! Kratko je toti za zadoblenje večnoga žitka, ali predugo je duši po Bogi hrepenečoj.“

Večkrat se je i to pripetilo, ka, če je k tem lübeznivim brigam nezavüpnost do svojih vrednostih i vüpanje do Boga prihajalo, začela je tiste lübke pesmi o lübezni prepevati, štere so nebeskoga zaročnika tak trno rasveselile. „Oh žitek, oh žitek, — je zkricknola — kak moreš ostati oddaljeni od Žitka? Oh smrt, oh smrt, jaz ne morem prerazumeti, kak se te more človek bojati, gda se življenje more v tebi gornajti? Ali, kak bi se te tüdi ne strašo on, ki je en del svojih let brez bože lübezni preživo? Oh düša moja, slüži Bogi i vüpaj se v njegovej smilenosti, to bo pomagalo tvojoj mantri.“

Ali, da bi mogli zapopasti plamtečo požlenje naše svetnice po smrti, poznati bie mogli mantro, štero njoj je te minlivi žitek napravo. Po svedočanstvi njenoga spovednika je ta mantra tak velika bila, ka jo je večkrat od zavesti spravila i zvünaj sebe je po njej postanola. Naj tem občütkom prosti tek püsti, edno zvišeno pesen je napisala, štera se z temi rečmi začne: „Jaz živem, ali ne živem jaz, nego višji žitek

čakam i merjem, da ne morem mreti“. Na ednom drugom mesti ešče svetleje odkrije svoje čutenje rekoč: „Gda pridem tak daleč, moj Bog, že ednok, ka bom svojo dūšo po veri v tebi ščista zdrūženo vidila, gda bom te mogla vživati z cele moči svoje dūše? Ne dopūsti, moj Gospod, ka bi se mi dūša na vse kraje raztepala.“

To je, Treza je vse svoje veselje i vso svojo tolažbo v misli na smrt našla i po pravici lahko o njej pravimo, ka si je zemelski žitek ta prenevolivala z vūpanjem do večnoga, za šteroga volo se je vseh svec-kih dobrot odpovedala. „Da v vūpanji do ve-kivečnoga žitka živeti-mreti od vseh dobrot zemelskih za več držim — pravi. Ne ostavi me, moj Gospod, ar v tebe zavūpam. Samo to daj, naj ti služim, potem pa včini z me-nov, kaj hočeš.“

Sad toga premišlavanja.

To premišlavanje naj v nas vročo želo zbūdi do nebes. Gda so nerejskomi sv. Fi-lipi kardinalsko čast ponūdili, v zrak pog-navši svoj krajnšček i na nebo se zglėdovši je zkrlikno: Oh nebesa! oh nebesa! Sveti

Ilj se je zamekno i v zrak zdigno, če so njemi deca samo po šali kričali: brat Ilj glej nebo, glej nebo. — Sveti vučitelje trdijo, ka se v vicah edna posebna muka najde, štero oni za muko poželenja zovejo i jo prenašajo tisti, ki so v tom žitki ne meli želenja de nebes. I to je tüdi pravično, da na malo lübezen do Boga kaže to, če što njegove nezkončane dobrote odkrito ne žele vživati. Tem bole bi mogli to želeti, da na tom sveti ne moremo živetü brez toga, da Boga ne bi konči z odpüstlivim grehom razžalili. I če ga ravno lübimo, naša lübezen je tak nepopolna, da jo niti ne moremo za lübezen imenüvati. Zdihavlimo si zato mi tüdi po nebesah, gde Boga več ne moremo razžaliti, gde ga ze vse moči moremo na vse veke lübiti.

Če se pod trplenjem toga žitka vugnemo, naj nas vüpanje do nebes okrepi na njega mirno prenašanje. Če nam svet, ali hüdi düh prepovedani sad ponüja, obrnimo se vkraj od njega i zdignimo svoj pogled na nebo če se bože sodbe bojimo, zajmlimo moč z vüpanja do nezkončne dobrote na-

šega Boga, ki, naj dokaže nakeliko nam žele nebo podeliti, pod kaznijov večnoga pobübljenja nam je zapovedao nebeski najem od njegove smilenosti čakati; ki je pripraven bio te veliki kinč nam ešče i za svoj žitek i svojo krv spraviti i v oltarskom svestvi je samoga seba dao za zalogo njegovo. — Ali, če bi se bojali svoje slabosti, te tüdi nam naj obüdi vüpanje misel na nezkončno dobrotu našega Gospoda, ki gda bi nam svoje vrednosti prekdao, naj smemo na nebo računati, ne bo nam odreko svoje zmožne pomoči, naj do smrti moremo v njegovoj milosti ostati, če pribežimo k njegovoj smilenosti i ga za miloščo stanovitosti v dobrom prosimo.

Molitev.

Oh moja sveta patrona! veselim se z tebov, ka si že prišla v pristanišče i doseгла cil svojih žel, gde ne potrebüješ veče vere, ar že vidiš božansko lepoto, ne potrebüješ vüpanja, da z najvejšov dobrotov že ladaš. Glej, ti že vživaš svojega Boga, pred koga lice si prišla, koga si na zemli nateliko lübila i ponjem nateliko hrepenela. Tvoja lü-

bav je več že zadovoljena, tvoje lübeče srce nema več nedopunlivoga želenja. Oh slavna svetnica smiluj se mi, ki se ešče sred vihera mlatim. Prosi zame, naj si düšo rešim i pridem ta, gde z teborn združén bom mogeo Boga lübiti.

Oh lepi dom, oh Boga lübečih düš blažena domovina, gde se on more lübiti, gde se ne bojati njega zgübiti, gde se lübiti ne onemore, se ne vtrüdi! Z daleka te pozdravljam, iz te suzne doline k tebi zdihavlem, vüpajoč se, ka bom v tebi svojega Boga na veke mogeo lübiti.

I ti, oh moj Jezus, moja lübav! Ki si me zato stvoro, naj te na veke lübim, ki si mi to tak ostro zapovedao, ki si mi zato dao živeti i si me v žitki ešče i te obdržao, gda sem ti neprijateo bio, ki si tak lübez-niv, i si vse včino, naj moja lübezen dobiš: sladki moj Odrešenik, povej mi vendar li, kak je to mogoče, ka te jaz nezahvalen črv zemle li ne lübim? Oh najlübez-nivši moj Bog! spoznam, kakše kaštige bi vredén bio-vredén bi bio te sodbe, naj te ne morem več lübiti. Ali ne, lübav moja, vsako kazen raj vzemem nase, samo te ne. Samo daj

mi te ljubiti, zatem me pa kaznūj, kak se ti vidi. Ščem se zveličati, naj te morem ljubiti. Premeni mi srce i pomagaj mi ž njega izgnati vsako lūbezen, štera je ne tebi posvečena. Oh moj Stvoritelj, moj Bog, moj Gospod, moj žitek, vse moje, daj se mi zveličati! Samo zato se ščem zveličati, naj te morem na vse veke z cele moči ljubiti. Oh blažena devica Marija, ti si moje vūpanje, ti vse moreš, ka ščeš, i k tebi pribežečega ne odpustiš brez tolažbe. Glej, jaz k tebi pribežim, vte postavim svoje vūpanje i po tvojoj pripošnji se troštam svojega Boga na veke ljubiti. Amen.

IX.

O dragocenoj smrti svete Terezije.

Ostavivši sv. Treza Burgos, nazaj si je želela svoj dragi samostan v Avili, naj si na tom ljublenom mesti, gde je prenovljenje reda začela, vūpočine. Ali njeni nebeski zaročnik jo je na drūgi počinek, v drūgi pokoj pozvao, v to davno že zaželeno blaženo domovino jo je ščeo odnesti, i zato je tak zravnao, ka njoj je okrajni predstojnik to zapovedo, naj ide v Albo v klošter,

gde jo je Gospod že čakao, ka bi jo z te zemelske voze odslobodo i na nebesko ženinino spravo.

Svetnica je bogala i je l. 1582-ga na den sv. Mataja apoštola večer ob šestih v Abo prišla. Njene dühovne hčeri so jo z posebnov častjov i lübeznostjov gorprijele že naprej sumneče vdarec, šteri je po njeni zgübi zadene. Prijele so njeni blagoslov, polübile so njoj roko, svetnica njim je pa rahe, lübeznipune reči voščila.

Ali, da jo pot strla i trešelka jo začnola phati, na prošnjo svojih hčer si je včasi dollegla i te njim je to pravila „Naj mi Bog pomaga, lüblene moje hčeri, tak sem nikša trüdna! Več dvajseti le tsem si ne tak včas dollegla, kak dnes. Blagosloven naj bo Gospod, ka sem privas zbetežala.“

V osmih dnevah na to se njej je beteg ne nikaj spremeno, i vsaki den je gorstanola, naj sprejne Jezusa v oltarskom svestvi. Ali na god sv. Mihala jo je že nevarna bolezen nato prisilila, ka je mogla v sobi za betežnike v postel leči, z štere je več ne stanola. Tü je eden den i edno noč v molitvi zameknjena zvedila, ka se je den

vekivečnoga pokoja zanj o že približao, da njoj je Gospod den i vüro njene smrti naznalo. Zato je pravila svojoj potnoj tovarišici, od sv. Brtalana zvanaj častitoj sestri Ani, ka je vüra ločitve prišla.

Gda bi jo od Jezusa zvani oča Anton tri dni pred njenov smrtjov pohodili, da bi jo spovedali, so njej pravili, ka so prosili Boga, naj njoj redi na hasek poduža življenje, ali svetnica je odgovorila, naj se ne trüdijo, ar je njena smrt gotova, da je ona na sveti več ne potrebna. Zdravniki so njoj küfice gorvdarili, vkcj je ona drage vole privolila, ne zato, da bi ozdravela, nego, da bi ešče več mogla trpeti, i kak je vsigdar goreče želala, da bi k svojim božemi zaročniki spodobno med trplenjom mogla svoj žitek dokončati. Na návečer goda sv. Frančiška je prosila slednja svestva. Medtem so se njene dühovne hčeri v sobi za betežnice zbrale i svetnice postelo žalüvajoč i jočič zastale. Te jih je Terezija z sklenjenimi rokami tak spregovorila: „Moje hčeri i žene! Odpüстите mi slab zgled, šteroga sem vam davala, i ne hodite ponjem, ar sem jaz najvekša grešnica na sveti i sem od

vseh vas slabše obdržavala regule. Za Boga vas prosim, drage moje hčeri, spunite vodilo kak najpopolnej i vu vsem bodite pokorne svojim naprejpostavljenim.“

Ona, ki je natoliko ljubila bogavnost, jo je ešče mirajoč priporočala dobro znajoč, ka redovnika vsa popolnost od pokorščine visi. Med tem so prinesli molbe vredno oltarsko svestvo, i čeravno je tak slaba bila, ka se je komaj genola, na en pogled svojega v oltárskom svestvi prebivajočega zaročnika se je tak okrepila, ka se je zdelo, kak da bi od plamteče ljubavi genjena štela posteo povrči, ka bi se pred jedinoga ljublenika svoje duše paščila, ga prijela. Lice njoj je tak gorelo i se blesketalo, ka je ne bilo moči na njo gledati. Z sklenjenimi rokami je tem bole žareče lübeznive zdihaje pošilala k svojemi nebeskomi zaročniki, kem hitrej se je bližao konec njenoga življenja, šteri so vsako dušo genoli.

Med drugim je tak rekla : oh moj Gospod i moj zaročnik! te je pa ednok le prišla ta že zdavna zaželena vüra, v šteroj bova se vidila. Oh, ednok je le prišla vüra, gda to nevolu ostavim, gda te duša moja

vživala bo; prišla je vüra, štero je moje srce nateliko želelo! Tak se je Treza tolažila v svojih skrajnih hipah! Zdaj pa je pa hvalodavala Bogi, ka je dete katoličanske matere cerkve i neprenehoma je radostno zdihavala: Oh moj Gospod, ve sem pa jaz dete tvoje materecerkve! Čestokrat je ponavlala te reči prorokove „Spokorno i ponizno srce ne zavržeš oh moj Bog!“

Gda bi njej na drügi den zatem slednje maziljenje z sv. oljem podelili, štirinajset vür je zameknjena ostala. V roki križ držeč, lice njej je gorelo. Negenjeno je ležala i že zdaj je vživala predokus one velike dike, štero je Bog za njo v nebi pripravo i na štero jo je nebeski zaročnik z temi rečmi zezvao „vstani, pašči se moja prijateljica i hodi“.

Te je vidila svetnice potna tovarišica častita sestra Ana, ka se njoj je malo pred smrtjov prikazao v družbi angelov Jezus, njeni nebeski zaročnik, naj bi jo pomagao i v nebo sprevodo. Vidila je i to, ka sta si ž njov pogovarjala Marija, njena draga mati i sveti Jožef, njeni lübleni oča. Nato so nike veliko trumo svetnikov vidile, kak

so v belih, bliščečih oblačilah slovesno prihajali v ono celico, v šteroj je svetnica ležala i mislijo, ka je to tistih desetjezer mantrnikov bilo, ki so njoj že v življenji obečali, ka jo v nebo sprevodijo. V onom megnjenji, ka so se ti k njeni posteli približali, lepi njeni žitek je sladki ogenj lübezni požgao i obladavši po moči lübezni, je mirno düšo püstila.

Njena blažena düša je zdaj zapüstila to zemelsko temnico i kak en lübeči golo-bek v nebo k svojemü lüblenci odletela. V ravno tom hipi se je Terezija popolnoma odičena prikazala sestri od Jezusa zvanoj Kati i njoj oaznanila, ka njoj je lepi žitek od preobilnosti lübavi vgasno i ka zdaj ide popolnoma vživat svojega Boga. Z deviškoga njenoga tela se je pa razširjao prijeten dihek, šteri je celi samostan napuno.

Sad toga premišlavanja.

Poglej si, draga düša, oni lepi najem, šteri na svetnike za vse njihovo trpljenje pri njuvoj smrti čaka. Kak na grešnike že pri njuvoj smrtnoj posteli čaka predigra njihovoga pogübljenja, nakeliko je žalost, strah,

pekoča vest i obvüpnost prevzeme, tak napunjava svetnike za predokus nebes vüpanje, mir, svetlost i veselje. Jaj, kak li more tak vnogo zaslepljenih lüdih vso svojo skrb obrnoti na to zemlo, gda znajo, ka jo tak nahitroma morejo povrči! Pridite vi nespametnjaki v siromaško, prosto celico i vidite, kak veselo mrje i zapüsti te svet oni, ki ga je že živoč ostavo, gda se je popolnoma svojemi Bogi darüvao. Ne zamüdi, draga düša, na konec žitkoigre misliti, šteri pri smrti i tebi pride, i včini tisto, kaj bi te želela, doprinesti pa že več ne boš mogla. Če to včiniš, sveta postaneš i sveto tüdi merješ.

Molitev.

Glej, oh sveta Treza, tvoje hrepenenje je poslühnjeno, žela se ti je dopunila, lübezen se ti je zadovolila. Daleč si od mesta tvojega pregnanstva, dospela si na mesto počinka. V toj dragoj domovini ti več ne trebe smrti prositi, da zdaj že je lastno tvoje pravo življenje, štero ti srce na vekomaj popolnoma nasiti i za želeti več nikaj nema. Vživaš že tisto dobro, štero nateliko rada maš. Nerazdeljeno lübiš zdaj že tistoga Boga,

šteroga si iskala; lübezen, štero si želela, je tvoja last zdaj. Z tebov navküp se veselim tomi i zahvalüjem Boga, ki je tebe v svojem orsagi z tak velikov slavov za svojo zaročnicc koronao.

Ali v svojoj slavi se ne spozabi z nas, nevolnih, nego smili se nas, ki jočič i z nevarščinami obdani romamo v toj suznoj dolini. Naj se ti pomilimo i prosi Jezusa, naj nam odpüsti grehe, do dnes včinjene. Prosi ga, naj nas reši nagnenja do sveta, štero bi nas znalo oropati tistoga blaženstva, ka bi njega v nebi z tebov vred mogli lübiti.

Ti pa, oh lübeznivi moj Zveličar, dopüsti, naj moje rešenje bo eden dični sad tvojih žaslüžkov i naj v stani milošče zapüstim svet. Istina je bar, ka sem med vsem tvojim stvorenjom to najnezahvalnejše jaz bio, ali zdaj te odkrito ščem z celoga srca lübiti i se celo tvojoj lübezni posvetim. Sprejmi me gor, o moj Gospod! da, glej brezpogojno se ti posvetim i v dar dam. Vsemi se odpovem, kaj svet visoko ceni i mi ponüja, za blato mam to vse, naj morem tebe, moj Jezus, i tvojo lübezen dobiti. Da, moj Bog i vse moje, zdaj i na vse veke

ne želem drugo od tede! Daj, oh moj sladki Odküpiteo, naj vsigdar bole raste v mojem srci milošča i to želenje naj v toj meri tüdi raste. Ti si se iz lübezni do mene ščista vničo, naj se jaz tüdi vničim iz lübezni do tebe, da bom te ednok z lübeznostjov mogeo meti v nebi, gde ti več ne morem postati nezahvalen, gde bom te z cele moči lübo.

Ti pa, moje sladko vüpanje, blažena devica Marija! sprosi mi tisto, kaj od tvojega svetoga Sina prosim. Na lübezen, štero do njega gojiš, te prosim, vzemi me nevolnoga med svoje sluge. Ti si moje zveličanje, moja obramba; ne dopüsti, ka bi se v Tebe vüpajoči pogübo! Po tvojoj priprošnji se vüпам ednok božje smilenje v nebi dičiti, zato zdihavam z rečmi tvoje lüblene hčere, svete Treze: „Bože vsmilenje na vse veke slavim! Bože vsmilenje na vse veke slavim!“

Premišlavanje na god svete Treze.

(Oktoobra 15-ga.)

Premislimo si ono žarečo lübezen, štero je ta serafinska svetnica do Boga mela. Za ščista nemože je ona to držala, ka bi se našeo na sveti takši, ki bi Boga ne lübo i zato je često zkricknola: oh moj Bog si ti ne nedopovedljivo vreden naše lübezni

zavolo svoje nezkončne popolnosti i zavolo one brezmejne lübeznosti, štero do nas gojiš? Kakda je zato mogoče, ka bi te što ne lübo?

Terezia je jako ponizna bila, ali, če je o lübezni bio guč, je li vüpala povedati: Sama nepopolnost sem, izvzemši nagib na dobro i lübezen. „Očisti si srce“ — pravi svetnica — vseh zemelskih rečih i išči Boga, pa ga najdeš. Ki pa Boga lübi, njemi je tehko od zemelskih rečih se odtrgoti. Oh moj Bog, nikaj je ne potrebno, samo, naj tebe istinsko lübimo i ti nam vse ohektiš“.

V ednom drugom mesti pa to piše: oh moj Bog, če že ednok na tom sveti moramo živet, daj, naj zate živemo i naj mine naš hasek. Da ne ga vekšega dobička, kak tebi se dopasti. Oh moj Bog, moje jedino blaženstvo, kaj sem čineča naj ti po voli idem?“ J ešče to je pravila, ka bi se za to ne brigala, če bi drugi od nje v nebi vekšo blaženstvo zadobili; ali to bi pa ne mogla prenašati, če bi viditi mogla, ka drugi Boga od nje bole lübijo.

2. Ščista občüdüvanja vredna je pri sv. Trezi tista odločnost, z šterov se je na vse podavala, o čem se je prepričala, ka je pred Bogom prijetno. Pravila je: na vse, ali zaistino na vse sem pripravna, naj bo ešče tak težavno, če vidim, ka to Bog šče. Te navuk nam je tüdi dala, ka si Božo lübezen ztem zagotovimo, če smo pripravleni za Boga vse včiniti, vse pretrpeti. Ve ona sama tüdi, naj se Bogi dopadne, se je z oblübov zavezala v vsakšem dugovanji to najpopolnejše včiniti. I, da se v trpljenji pokaže najbole, lübimo li Boga istinsko, je samo

zato želela živeti, naj more trpeti. „Zdi se mi, ka samo zato moremo živeti, naj trpimo i zato Boga tüdi prosim. Iz celoga srca pravim Gospodi „**Trpeti, Gospod. ali mreti! drugo si ne želem**“. Zato je postala lübezen te svetice tak plamteča, ka jo je eden den Jezuš Kristuš tak nagovoro: „Terezia ti si celo moja, jaz pa tvoj“.

3. Nebeski zaročnik je pa Trezo tüdi tak lübo, ka je niki den angela poslao k njej, po kom njej je srce z žarjavov strlicov raniti dao. I naslednje kak je živel, tak je i mrla, plamteč od lübezni. Gda se njoj je konec življenja približavao, samo po tom je zdihavala, naj more mreti i z svojim Bogom se združiti. „Oh smrt — je djala — ne morem pre-razumeti, kak se što more tebe bojati, gda se v tebi žitek more najti. Düša moja slüži Gospodi i vüpať se, ka te pomore v tvojoj mantri.“ Ta lübezen se njoj je razlejala v pesmi: „Jaz živem i itak ne živem, zato ka lepši žitek čakam; tak čütim, ka mi je za mreti, zato ka ne morem mreti.“ Gda so našoj svetnici slednjo popotnico prinesli, je zriknola: „Oh moj Zveličiteo, te je pa ednok li prišla ta želno čakana vüra! Že je tü čas, naj se od lica do lica vidiva.“ Nato je mrla od same lübezni, kak je to po svojoj smrti naznanila. Oh draga sveta devica, zdaj že ladaš z tistim Bogom, koga si na tom sveti med telikajšimi nevarnosti pa li tak srčno lübila. Sprosi meni tüdi miloščo po tvojem zagovorništvi, naj bom ednok mogo v nebi v tvojoj družbi naj-noga Boga na veke lübiti. Amen.

5280

Univerzitetna knjižnica Maribor

S

54163

096706060

COBISS